

Institutionen Mashriqu'l-Adhkár

En udtalelse udarbejdet af Forskningsafdelingen
ved Det Universelle Retfærdighedens Hus

September 2017

Et Mashriqu'l-Adhkárs indflydelse	4
Et sted til at tilbede	5
Tilbedelse og tjeneste	7
Et Mashriqu'l-Adhkárs tilliggende bygninger	8
At rejse et Mashriqu'l-Adhkár	10

Et Mashriqu'l-Adhkár, "Dæmringsstedet for Guds tilbedelse",¹ beskrives af Det Universelle Retfærdighedens Hus i dets brev, dateret 18. december 2014, til bahá'ierne i Iran som "et enestående begreb i religionens annaler", der "symboliserer læren om Guds Nye Dag".² Retfærdighedens Hus erklærer endvidere, at Andagtshuset er "et kollektivt center for samfundet til at fremme inderlig hengivenhed", og at det er

et universelt sted for tilbedelse, åbent for alle beboerne i en lokalitet uanset deres religiøse tilhørsforhold, baggrund, etnicitet eller køn, og er et tilflugtssted for den dybeste meditation over åndelig virkelighed og livets grundlæggende spørgsmål, inklusiv individuelt og kollektivt ansvar for at forbedre samfundet. Mænd og kvinder, børn og unge holdes i dets favn som ligeværdige.³

Den overordentligt store betydning af denne mageløse institution for menneskehedens enhed og velvære understreges overalt i Troens skrifter. Bahá'u'lláh forkynder for eksempel: "Velsignede er de, som i Andagtshuset er optaget af ihukommelsen af Ham, der er de retfærdiges Herre!"⁴ 'Abdu'l-Bahá bekræfter, at skønt dette Andagtshus er bygget på Jorden, er det i virkeligheden en institution for Forsamlingen i Det Høje, og dets "tinder kan nå de højeste himle".⁵ I en anden Tavle henviser Han til det som "lysets dæmringssted og de retfærdiges samlingssted", hvor "ædle sjæle ... fremsætter ydmyge anmodninger, istemmer guddommelige vers og synger bønner med vidunderlige melodier", sådan at "beboerne i Forsamlingen i Det Høje lytter og kalder højt og råber: 'Lykkelige er vi; lad hele verden fryde sig!'"⁶ Det er, erklærer Mesteren, "Herrens første synlige og åbenbare institution",⁷ da det er så betydningsfuld en bygning, at selv det "blot at lægge en sten til (den) eller en af dens tilliggende bygninger er ligesom at bygge et ophøjet bygningsværk".⁸ Som Shoghi Effendi forklarer, er et Mashriqu'l-Adhkár et "symbol på og en forkynner af Bahá'u'lláhs Verdensorden".⁹ Det er med Retfærdighedens Hus' formulering et fyrtårn af lys "imod hadets og uretfærdighedens mørke".¹⁰ Otte kontinentale Templer oplyser nu verden, medens lokale og nationale Templer begynder at dukke frem, og hver og et opfordrer "alle, der kommer, til at tilbede Ham, som er deres Skaber, deres suveræne Herre, verdens Lysgiver"¹¹ og opildner "et helt folk til at række ud efter en dybere følelse af et forenet formål".¹² Hvert af dem minder os om 'Abdu'l-Bahás forsikring om, at "et hundred tusind Mashriqu'l-Adhkárer vil blive opført i herlighed, værdighed og den højeste majestæt".¹³

¹ Kitáb-i-Aqdas: Den Helligste Bog (Dansk Bahá'í Forlag, 1999), note 53

² Uddrag 67

³ Uddrag 67

⁴ Uddrag 6

⁵ Uddrag 28

⁶ Uddrag 9

⁷ Uddrag 66

⁸ Uddrag 28

⁹ Uddrag 43

¹⁰ Uddrag 67

¹¹ Fra et brev dateret 14. oktober 2016 skrevet af Det Universelle Retfærdighedens Hus til vennerne, forsamlet i Santiago i Chile, ved indvielsen af Modertemplet for Sydamerika.

¹² Uddrag 69

¹³ Uddrag 29

For at fremme en større forståelse af denne guddommelige institutions karakter og dens dybe implikationer for menneskehedens åndelige genrejsning, stilles den vedhæftede citatsamling til rådighed med uddrag fra Bahá'u'lláhs og 'Abdu'l-Bahás Skrifter så vel som breve skrevet af, eller på vegne af, Shoghi Effendi og Det Universelle Retfærdighedens Hus. Nogle af de begreber, der kan udtrækkes fra forskellige passager i citatsamlingen, bliver diskuteret nedenfor.

1. Et Mashriqu'l-Adhkárs indflydelse

I Kitáb-i-Aqdas opfordrer Bahá'u'lláh alle verdens folkeslag til at bygge Andagtshuse i alle lande i Hans navn, Han som er alle religioners Herre. Gør dem så fuldkomne som muligt i tilværelsens verden, og smyk dem med det, som passer sig for dem, ikke med statuer eller billeder. Så skal I derinde i lys og glæde, lovsynge jeres Herre, Den Mest Medlidende. Sandelig, ved at ihukomme Ham glædes øjet og hjertet fyldes med lys.¹⁴

'Abdu'l-Bahá uddyber betydningen af denne institution, idet Han henviser til et Mashriqu'l-Adhkár som "magneten for guddommelige bekræftelser" og "det mægtige fundament for Herren, den sikre støtte for Guds Tro". I den samme Tavle fastslår Han, at opførelsen af Andagtshuset er et middel til ophøjelse af Guds Ord", og at den "lovprisning og forherligelse, der strømmer ud fra det, opmuntrer enhver retfærdig sjæls hjerte". Han formaner således vennerne til at "være optaget derinde af bøn og tilbedelse af Gud, fremsigelse af Guds vers og ord og at synge himmelske oder til lovprisning af Den Albarmhjertige".¹⁵

Andetsteds beskriver 'Abdu'l-Bahá Andagtshuset som "et center, hvori sjælene fryder sig, og hjerterne bliver tiltrukket til Abhá Kongeriget"¹⁶ og erklærer, at det har "en mægtig indflydelse på enhver fase af livet",¹⁷ der "får vennerne til at vågne"¹⁸ og er "et middel til at opnå menneskehedens enhed."¹⁹ Ved at samles i denne bygning for at nævne Herren bliver der "knyttet bånd af enhed"²⁰, medens hengivenheden vokser og blomstrer "i menneskehjertet"²¹. Et Mashriqu'l-Adhkár er årsagen til, at "hjerter bliver oplyste, sjæle bliver åndelige, og velduften fra Herlighedens Kongerige bliver indåndet", og menneskehedens verden bliver "forvandlet til en anden verden, og hjertets modtagelighed bliver højnet i en sådan grad, at det omslutter hele skabelsen".²² Ifølge Shoghi Effendi er påvirkningen fra et Mashriqu'l-Adhkár "uberegnelig og mystisk",²³ idet det direkte støtter individets tro, medens det, med 'Abdu'l-Bahás ord, også tjener som "det vældigste middel til at udbrede Herrens lifligste veldufte".²⁴ "Som et stærkt symbol og et integreret element af den

¹⁴ Uddrag 1

¹⁵ Uddrag 31

¹⁶ Uddrag 35

¹⁷ Uddrag 16

¹⁸ Uddrag 30

¹⁹ Uddrag 25

²⁰ Uddrag 16

²¹ Uddrag 13

²² Uddrag 30

²³ Uddrag 57

²⁴ Uddrag 28

guddommelige civilisation, som Bahá'u'lláhs Åbenbaring fører alle folkeslag henimod,” bemærker Retfærdighedens Hus i et brev, skrevet på dets vegne, at ”Andagtshuset bliver brændpunktet for det samfund, hvorfra det opstår.”²⁵ ”Menneskene vil haste af sted for at tilbede Gud i det himmelske Tempel,” erklærer Mesteren, ”Guds vellugt vil blive udbredt, Den Guddommelige Lære vil slå rod i hjerterne ligesom skabelsen af ånden i menneskenes sjæle, og folket vil være standhaftige i jeres Herres, Den Albarmhjertiges Sag .”²⁶

2. Et sted til at tilbede

’Abdu’l-Bahá forklarer, at ”rene og strålende hjerter er dæmringsstederne for omtale af Gud, hvorfra melodierne fra bøn og bønfoldelse uafbrudt når op til Forsamlingen i Det Høje”, og Han erklærer, at skulle vennernes hjerter blive guddommelige templer gennem Guds gavmildhed, ”ville de helt bestemt gøre sig den største anstrengelse ... (for) at bygge et Mashriqu’l-Adhkár, sådan at den ydre ramme må åbenbare den indre virkelighed, og den ydre form sende tidender om den indre betydning”.²⁷ Der findes adskillige temaer i skrifterne, der er forbundet med dette sted til tilbedelse og den indre virkelighed, den manifesterer, inklusiv bønnens kraft, virkningerne af fælles tilbedelse og karakteren af andagt i selve den centrale bygning.

I Kitáb-i-Aqdas henleder Bahá'u'lláh opmærksomheden på kraften ved at recitere versene fra Gud i Andagtshusene:

Lær jeres børn de vers, der er åbenbaret fra storhedens og magtens himmel, således at de i de mest melodiske toner kan fremsige Den Alnådiges Tavler i Mashriqu’l-Adhkárs nicher. Den, der er blevet revet med af den henrykkelse, der er født i tilbedelse af Mit Navn, Den Mest Medlidende, vil fremsige Guds vers på en sådan måde, at de bedårer det hjerte, der endnu befinder sig i dyb søvn. Godt er det med den, der i Mit Navn - et Navn hvorved alle høje og majestætiske bjerge er blevet til støv - har drukket det evige livs Gådefulde Vin fra sin nådige Herres ytring.²⁸

Retfærdighedens Hus belyser temaet om bønnens kraft og forklarer, at de Lysende Tvillingeskikkelser har lært os, at bøn er ”sjælens absolut nødvendige, åndelige samtale med sin Skaber, direkte og uden mellemlid”, ”morgenduggen”, der ”bringer friskhed til hjertet og renses det”, og ”en ild, der brænder slørene bort, og et lys, der fører til genforeningens hav med Den Almægtige”.²⁹ Bønnens kvalitet er altafgørende. Af den ”afhænger udviklingen af sjælens grænseløse kapacitet og tiltrækningen af Guds gaver”. Når den er ”motiveret af kærlighed til Gud”, viser dens kræfter sig. ”Den skal udtrykkes”, fortsætter Retfærdighedens Hus,

²⁵ Uddrag 69

²⁶ Uddrag 10

²⁷ Uddrag 21

²⁸ Uddrag 3

²⁹ Uddrag 67

med et oprigtigt og rent hjerte, som bidrager til eftertænksomhed og meditation, sådan at den rationelle evne kan blive oplyst af dens virkninger. En sådan bøn vil transcendere ordenes begrænsning og gå langt ud over de rene lyde. Sødmen i dens melodier må nødvendigvis glæde og opløfte hjertet og forstærke Ordets gennemtrængende kraft, idet den forvandler jordiske tilbøjeligheder til himmelske egenskaber og inspirerer til uselvvisk tjeneste for menneskeheden.³⁰

Et andet tema er den fælles tilbedelse, som bahá'ierne og deres venner rundt om i verden forstår er fundamental for mønstret med de fælles bestræbelser, der har til formål at udvikle samfundet åndeligt og materielt. Grundlæggende for dette mønster, fastholder Retfærdighedens Hus, ”er andagtsmødet - et fælles aspekt ved det gudfrygtige liv og en dimension af begrebet Mashriqu'l-Adhkár”.³¹ Når ”de er blevet integreret i kernen af samfundslivet”, bliver sådanne samlinger ”begivenheder, som enhver sjæl kan tage del i, indånde de himmelske veldufte, opleve bønnens sødme, meditere over Det Skabende Ord og blive ført på åndens vinger og samtale med Den Elskede”.³² Afholdelsen af sådanne samlinger ”er et yderligere skridt i realiseringen” af loven om Mashriqu'l-Adhkár,³³ et skridt, der ”vækker ånden i Andagts huset i en hvilken som helst lokalitet.”³⁴

Et tredje tema er den måde, hvorpå tilbedelse udføres i et Mashriqu'l-Adhkár. Andagts huse, hævder 'Abdu'l-Bahá, ”skænker vennerne fasthed og standhaftighed” og ”er steder til bønfoldelse og påkaldelse ved Hans Storheds tærskel”.³⁵ Det er afgørende for en sådan tilbedelse, og skabelsen af, hvad Shoghi Effendi beskriver som, ”en ophøjet, åndelig atmosfære ” er, at ritualer og ceremonier lægges til side.³⁶ Retfærdighedens Hus bemærker, at Shoghi Effendi

fordømmer den ydre pragt ved en detaljeret og prangende ceremoni og advarer imod enhver antagelse om, ”at selve den centrale Bygnings indre vil blive forvandlet til et konglomerat af religiøse forkyndelser”, der tilbyder ”et skuespil af usammenhængende og forvirrede sekteriske ceremonier og riter.”³⁷

I stedet for skal andagter være uhæmmet af ensartethed eller rituelle former af nogen art³⁸ og skal, tilråder Shoghi Effendi i et brev skrevet på hans vegne, være ”enkle, værdige og beregnet til at opløfte sjælen og oplære den ved at høre det skabende ord.”³⁹ I et andet brev skrevet på hans vegne erklærer han: ”Jo mere universel og uformel bahá'í tilbedelsens karakter i Templet er, desto bedre.”⁴⁰

³⁰ Uddrag 67

³¹ Uddrag 67

³² Uddrag 68

³³ Uddrag 62

³⁴ Uddrag 68

³⁵ Uddrag 28

³⁶ Uddrag 38

³⁷ Uddrag 58

³⁸ Uddrag 49

³⁹ Uddrag 53

⁴⁰ Uddrag 45

En sådan tilbedelse kan også inkludere vokalmusik.⁴¹ I brevene skrevet på Retfærdighedens Hus' vegne gøres det klart, at sangtekster sunget i Andagtshuset bør være "baseret på bahá'í eller andre hellige skrifter", inklusiv 'Abdu'l-Bahás Skrifter og taler, bør "indeholde bahá'í temaer",⁴² kan inddrage "gentagelser af vers fra bønner eller uddrag fra Skrifterne" og kan tillade "ubetydelige ændringer i teksten ... for at tilpasses de musiske krav".⁴³ "Stykkets musikstil kan bestemmes af komponisten, forudsat at han eller hun husker den åndelige forpligtelse til at behandle De Hellige Tekster med den sømmelighed, værdighed og ærbødighed, vi skylder dem."⁴⁴

Ved en sådan fordringsløs, men favnende tilgang legemliggør et Mashriqu'l-Adhkár et særligt kendetegn ved Bahá'u'lláhs Åbenbaring – princippet om enhed i forskellighed – og markerer, ifølge Shoghi Effendi, "på Jordens overflade, på den mest synlige og håndgribelige måde, oprettelse af en smuk lighed med og et varigt udtryk for den vitale og ubundne ånd i Hans Sag, Han som er alle verdeneres Herre".⁴⁵ 'Abdu'l-Bahá hævder:

Et Mashriqu'l-Adhkár er et guddommeligt bygningsværk i denne nedre verden og et middel til at opnå menneskehedens enhed, eftersom alle verdens folkeslag skal samles i fællesskab og harmoni i et Mashriqu'l-Adhkár, og idet de synger Den Guddommelige Enheds hymner, tager de del i lovprisningen og forherligelsen af Hærskarernes Herre.⁴⁶

3. Tilbedelse og tjeneste

Lige meget hvor virkningsfulde og vidtrækkende de åndelige kræfter er, frigivet ved individuel og fælles tilbedelse i et Mashriqu'l-Adhkár, og lige meget hvor væsentligt et aktivt religiøst liv er for ens åndelige udvikling, så må tilbedelse, noterer Retfærdighedens Hus, resultere i "gerninger, der giver ydre udtryk for den indre forvandling".⁴⁷ Shoghi Effendi påpeger, at "selve formålet med samfundet" – et samfund, der er "guddommeligt forordnet, organisk forenet, med en klar vision, vibrerende af liv" – er "reguleret af de to ledende principper: tilbedelse af Gud og tjeneste for ens medmennesker".⁴⁸ Ja, den uundværlige forbindelse mellem disse ledende principper er uløseligt forbundet med menneskehedens enhed, hvilket, bemærker Retfærdighedens Hus, "på én og samme tid er det styrende princip og det højeste mål for Bahá'u'lláhs Åbenbaring."⁴⁹

At tilbedelse og tjeneste er uadskillelige, kommer til fulde til udtryk i et Mashriqu'l-Adhkár og bliver i stigende grad tydeligt som samfundet med voksende effektivitet implementerer bestemmelserne for dets handlingsgrundlag. Retfærdighedens Hus bemærker, at vennerne "ikke har undladt at påskønne den dynamiske vekselvirkning mellem tilbedelse og

⁴¹ Uddrag 53

⁴² Uddrag 81

⁴³ Uddrag 75

⁴⁴ Uddrag 75

⁴⁵ Uddrag 37

⁴⁶ Uddrag 25

⁴⁷ Uddrag 67

⁴⁸ Uddrag 41

⁴⁹ Uddrag 60

bestræbelserne på at løfte de åndelige, sociale og materielle forhold i samfundet”.⁵⁰ I sit Riḍván Budskab 2012 til verdens bahá’ier erklærer Retfærdighedens Hus:

Et Mashriqu’l-Adhkár, beskrevet af ’Abdu’l-Bahá som ”et af de mest væsentlige institutioner i verden”, forener to væsentlige og uadskillelige aspekter af bahá’í livet: andagt og tjeneste. Foreningen af disse to reflekteres også i den sammenhæng, der eksisterer mellem Planens samfundsopbyggende træk, især den fremspirende andagtsfulde ånd, der finder udtryk i andagtsmøder, og en opdragende proces, der opbygger kapacitet til at tjene menneskeheden. Det indbyrdes forhold mellem andagt og tjeneste er særligt udtalt i de områder over hele verden, hvor bahá’í samfundene har haft betydelig vækst og er vokset i vitalitet, og hvor engagementet i social aktion er tydeligt.⁵¹

4. Et Mashriqu’l-Adhkárs tilliggende bygninger

I tidens fylde, forklarer Shoghi Effendi, vil et Mashriqu’l-Adhkárs centrale bygning blive omgivet af ”sådanne institutioner til social omsorg, som skal yde hjælp til de lidende, underhold til de fattige, beskyttelse til de vejfarende, trøst til de sørgende og uddannelse til de uvidende”.⁵² Den absolutte nødvendighed af ”en dynamisk sammenhæng mellem livets åndelige og praktiske krav på Jorden”, skriver Retfærdighedens Hus, ”bliver umiskendeligt illustreret ” i Bahá’u’lláhs ”forordning for et Mashriqu’l-Adhkár, det åndelige centrum for ethvert bahá’í samfund, hvorom tilliggende bygninger, viet til menneskeheden sociale, humanitære, uddannelsesmæssige og videnskabelige fremskridt, skal blomstre.”⁵³ ’Abdu’l-Bahá forklarer i denne forbindelse, at Andagtshuset er ”forbundet med et hospital, et apotek, et herberg for rejsende, en skole for forældreløse og et universitet for videregående studier”. Som sådan er ”Templet ikke kun et tilbedelsessted; det er snarere i enhver henseende fuldstændigt og helt”.⁵⁴

Shoghi Effendi henleder opmærksomheden på det vitale samspil mellem tilbedelse og tjeneste og tilbyder den følgende vision for det tilsvarende indbyrdes forhold mellem den centrale bygning og dens tilliggende bygninger:

Adskilt fra samfundsmæssige, humanitære, uddannelsesmæssige og videnskabelige bestræbelser centreret omkring de tilliggende Bygninger til et Mashriqu’l-Adhkár, kan bahá’í tilbedelse, hvor ophøjet dens ide end er, hvor inderligt passioneret den end er, aldrig håbe på at opnå noget ud over de sparsomme og ofte flygtige resultater, der er frembragt af asketens grublerier eller den passive tilbeders fordybelse. Den kan ikke varigt tilfredsstillende eller gavne den tilbedende selv og langt mindre menneskeheden generelt, medmindre og indtil den bliver forvandlet og tilført den dynamiske og uegennyttige tjeneste for menneskeheden sag, hvilket er et Mashriqu’l-Adhkárs

⁵⁰ Uddrag 66

⁵¹ Uddrag 64

⁵² Uddrag 38

⁵³ Uddrag 60

⁵⁴ Uddrag 18

tilliggende Bygningers største privilegium at facilitere og fremme. Ej heller vil de bestræbelser, lige meget hvor uegennyttige og ihærdige, der gøres af dem, der inden for et Mashriqu'l-Adhkárs område vil være engagerede i at administrere det fremtidige Bahá'í Statssamfunds anliggender bære frugt og blomstre, medmindre de bliver bragt i tæt og daglig forbindelse med de åndelige organer, der er centreret i og stråler ud fra et Mashriqu'l-Adhkárs centrale Helligdom. Intet mindre end direkte og konstant vekselvirkning mellem de åndelige kræfter, der strømmer ud fra dette Andagtshus, centreret i hjertet af et Mashriqu'l-Adhkár, og de energier, der bevidst udfoldes af dem, der administrerer dets anliggender i deres tjeneste for menneskeheden, kan på nogen mulig måde tilvejebringe det nødvendige organ, der er i stand til at fjerne de sygdomme, der så længe og så frygteligt har hjemsøgt menneskeheden. For det er helt afgjort ved bevidstheden om virkekraften i Bahá'u'lláhs Åbenbaring, på den ene side forstærket af den åndelige samtale med Hans Ånd, og på den anden side af den intelligente anvendelse af den trofaste udførelse af de principper og love, Han åbenbarede, at frelsen af en verden i fødselsveer i sidste instans nødvendigvis må afhænge. Og af alle de institutioner, der er forbundet med Hans Hellige Navn, kan ingen undtagen institutionen Mashriqu'l-Adhkár vel mere dækkende stille det absolut nødvendige til rådighed for bahá'í tilbedelse og tjeneste, der begge er så livsvigtige for verdens genrejsning. Deri ligger hemmeligheden ved ophøjethed, ved kraft, ved Mashriqu'l-Adhkárs enestående position som en af de fremtrædende institutioner, undfanget af Bahá'u'lláh.⁵⁵

De første spirende skridt i forholdet mellem det åndelige og det praktiske, som legemliggjort i et Andagtshus, finder man i de banebrydende bestræbelser hos de troende i Ishqabad. I sit brev, dateret 1. august 2014 til verdens bahá'ier, beretter Retfærdighedens Hus:

På et passende, afgrænset landområde i centrum af byen, der var blevet erhvervet nogle år tidligere med samtykke fra Den Velsignede Skønhed Selv, blev der bygget anlæg til fælles trivsel - et forsamlingshus, skoler til børn, et herberg til besøgende og en lille klinik blandt andet. Et tegn på Ishqabad bahá'iernes bemærkelsesværdige bedrifter, der i de produktive år blev fremhævet for deres velstand, deres ædelmodighed og intellektuelle og kulturelle opnåelser, var deres omsorg for at sikre, at alle bahá'í børn og unge kunne læse og skrive i et samfund med meget udbredt analfabetisme, speciel blandt piger.... I over tyve år oplevede vennerne den himmelske fryd at have virkeliggjort deres ophøjede mål: Oprettelsen af et brændpunkt for tilbedelse, et nervecenter for samfundsliv, et sted hvor sjæle samledes ved daggry til ydmyg påkaldelse og fællesskab, før de strømmede ud af dørene for at tage fat på deres daglige gøremål.⁵⁶

Med andre ord, et Mashriqu'l-Adhkár, fortæller Retfærdighedens Hus i et senere brev, er samtidig "det sted, hvorfra åndelige kræfter skal stråle", "fokuspunktet, hvor tilliggende bygninger, der skal bygges til menneskehedens trivsel", "er et udtryk for den fælles vilje og iver efter at tjene".⁵⁷ "Disse

⁵⁵ Uddrag 38

⁵⁶ Uddrag 66

⁵⁷ Uddrag 67

tilliggende bygninger”, fortsætter det samme brev, er ”centre for uddannelse og videnskabelig læring, så vel som kulturelle og humanitære bestræbelser”, der ”personificerer idealerne om samfundsmæssige og åndelige fremskridt, der skal opnås gennem anvendelsen af kundskab, og demonstrerer hvordan de, når religion og videnskab er i harmoni, højner menneskets stade og fører til civilisationens opblomstring”.⁵⁸

5. At rejse et Mashriqu’l-Adhkár

Siden åbenbaringen af loven om et Mashriqu’l-Adhkár ved Bahá’u’lláhs Pen, har dets virkeliggørelse fulgt en gradvis, organisk udfoldelse i overensstemmelse med samfundets kapacitet. ’Abdu’l-Bahá fastslår, at disse ”Dæmringssteder for ihukommelse af Gud ... (skal), ved Den Mest Ophøjede Pens anvisninger, oprettes i enhver landsby og storby”.⁵⁹ Deres begyndelse, antyder Mesteren, kan antage selv de mest ydmyge former:

Hvad angår et Mashriqu’l-Adhkár, så er det af den største betydning. Formålet er dette: Der skal udpeges en plet, selv hvis det er et lille sted under jord- og stenlag, og det bør af forsigtighed holdes skjult og hemmeligt for ikke at vække urostifternes fjendtlighed. Mindst én gang om ugen skal det være samlingspunktet for de udvalgte venner, som har opdaget hemmelighederne og er blevet fortrolige med de guddommelige mysterier. Det kan antage en hvilken som helst form, for selv om det er et underjordisk hul, vil det hul blive et beskyttende paradis, en ophøjet løvhytte og en frydens have.⁶⁰

Mulighederne for at rejse et Mashriqu’l-Adhkár opstod først i Ishqabad og i Wilmette under ’Abdu’l-Bahás Tjenesteperiode. Senere blev der rejst et kontinentalt Andagtshus syv andre steder rundt om i verden, hvilket kulminerede i oktober 2016 med indvielsen af Templet i Santiago, Chile. Men netop som den kontinentale fase nærmede sig sin afslutning, åbnede der sig en ny horisont for bahá’í verdenen, som følge af den øgede drivkraft i samfundsopbygning – grundlagt på fælles tilbedelse og en voksende kapacitet til at tjene – stimuleret af en serie af verdensomspændende Planer, der begyndte i 1996. I sit Riqvân budskab til verdens bahá’ier det år understregede Retfærdighedens Hus, at ”det blomstrende samfund, specielt på det lokale område, har brug for en betydelig forbedring i adfærdsmønstre”, der indbefatter ”øvelse i fælles tilbedelse af Gud”. Det er derfor ”væsentligt for samfundets åndelige liv, at vennerne holder regelmæssige andagtsmøder i lokale bahá’í centre, hvor de er tilgængelige, eller andre steder, inklusiv i de troendes hjem”.⁶¹ I sit Riqvân budskab fem år senere forventer Retfærdighedens Hus, at nationale Mashriqu’l-Adhkárer bygges i løbet af Den Femte Epoke i Den Formative Tidsalder, en udvikling, der ville ”udfolde sig på hinanden følgende stadier i ’Abdu’l-Bahás Guddommelige Plan”.⁶² Specielt blev det bemærket:

⁵⁸ Uddrag 67

⁵⁹ Uddrag 8

⁶⁰ Uddrag 35

⁶¹ Uddrag 61

⁶² Uddrag 63

Et træk ved Den Femte Epoke vil være berigelsen af lokalsamfundets andagtsliv gennem oprettelsen af nationale Andagtshuse, efterhånden som omstændighederne i de nationale samfund tillader det. Fastsættelsen af tidspunkter for disse projekter vil blive afgjort af Det Universelle Retfærdighedens Hus i relation til fremgangen i processen med gruppevis indmeldelse i landene.⁶³

Inden 2012 blev de nødvendige forudsætninger ”vitterligt opfyldt”⁶⁴ i Den Demokratiske Republik Congo og i Papua Ny Guinea. Dette var en yderst betydningsfuld udvikling. ”Med opførelsen af det sidste af de kontinentale templer i Santiago på vej,” erklærede Retfærdighedens Hus det år i sit Riḍván Budskab, giver ”iværksættelsen af projekter til opførelse af nationale Andagtshuse endnu et opmuntrende bevis på Guds Tros gennemslagskraft i samfundets jordbund.”⁶⁵ Retfærdighedens Hus forsikrede også i et påfølgende brev, skrevet på dets vegne, at Andagtshuset er ”en uadskillelig del af processen med samfundsofbygning, og dens konstruktion betegner en vigtig milepæl i udviklingen af et samfund”.⁶⁶

Det var lige så opmuntrende, at det inden Riḍván 2012 var blevet klart, at fremkomsten af et lokalt Andagtshus kunne overvejes i områder, der tjener som steder til at udbrede viden om programmer til at styrke ungdommen åndeligt, og hvor ”hele planen med udfoldelse og konsolidering”⁶⁷ var blevet forstærket – på det tidspunkt, specielt i Battambang, Cambodia; i Bihar Sharif, Indien; i Matunda Soy, Kenya; i Norte Del Cauca, Colombia og i Tanna, Vanuatu. I en yderligere redegørelse for denne vision forbandt den følgende passage fra Riḍván Budskabet 2014 evolutionen i vækstprogrammet i et område direkte med opførelsen af et lokalt Mashriq’l-Adhkár:

I flere og flere områder øges vækstprogrammet i omfang og bliver mere sammensat, hvilket falder sammen med den stigende kapacitet hos Planens tre hovedpersoner – individet, samfundet og Troens institutioner – med at skabe et gensidigt støttende miljø. Og vi er henrykte over, at der som forventet er et voksende antal områder, hvor hundrede eller flere personer nu gør det lettere for tusinde eller flere at væve et livsmønster, der er åndeligt, dynamisk og forvandlende. Den dybere mening med processen er naturligvis lige fra starten en kollektiv bevægelse hen imod den vision om åndelig og materiel velstand, der fremsattes af Ham, som er verdens Livgiver. Men når så mange er involveret, bliver en hel befolknings bevægelse tydelig.

Denne bevægelse er særlig tydelig i de områder, hvor et lokalt Mashriq’l-Adhkár skal oprettes.⁶⁸

⁶³ Uddrag 63

⁶⁴ Uddrag 64

⁶⁵ Uddrag 64

⁶⁶ Uddrag 78

⁶⁷ Uddrag 64

⁶⁸ Uddrag 65

I Ridván Budskabet 2012 understreger Retfærdighedens Hus størrelsen af denne fremgang i samfundslivet og fremsatte den følgende vision med hensyn til den forestående opførelse af både de to nationale og de fem lokale Andagtshuse:

Elskede samarbejdspartnere: Den jord, der blev brudt af 'Abdu'l-Bahá for hundrede år siden, skal atter brydes i yderligere syv lande, og dette er blot indledningen til den dag, hvor der i alle byer og landsbyer vil blive rejst en bygning til tilbedelse af Herren, i lydighed mod Bahá'u'lláhs bud. Fra disse Dæmringssteder til ihukommelse af Gud, vil Hans lys' stråler skinne, og Hans lovprisnings hymner runge ud.⁶⁹

Retfærdighedens Hus henledte opmærksomheden på den samme vision i sit budskab fra 1. september 2017 til de forsamlede ved indvielsen af Andagtshuset i Battambang, Cambodia og bekendtgjorde, at "et nyt morgengry er ved at bryde frem i udviklingen af institutionen Mashriqu'l-Adhkár", og bekræftede, at denne historiske begivenhed bebudede

tilsynecomsten af mange flere lokale så vel som nationale Mashriqu'l-Adhkárer i lydighed over for Bahá'u'lláhs bud, åbenbaret i Hans Helligste Bog: "Byg Andagtshuse ud over alle landene i Hans navn, Han som er alle religioners Herre."⁷⁰

Indledningen til dette nye stadium med at rejse nationale og lokale Templer gjorde det også muligt at lære mere om, hvad det indebærer at bygge et Andagtshus, inklusiv praktiske overvejelser så som at vælge et passende sted og beslutte, hvor stor bygningen skal være, så vel som hvordan man skal fremelske en følelse af ejerskab over for projektet i den lokale befolkning. Udvalgelsen af arkitekter blev identificeret som et specielt anliggende, eftersom de, ifølge Retfærdighedens Hus,

står over for den enestående udfordring at konstruere templer "så fuldkomne, som det er muligt i tilværelsens verden", der harmonerer naturligt med den lokale kultur og det daglige liv for dem, der vil samles for at bede og meditere deri. Opgaven kræver kreativitet og færdighed i at kombinere skønhed, ynde og værdighed med mådehold, funktionalitet og økonomi.⁷¹

Gennem hele denne udviklingsproces har samfundet haft voksende muligheder for at udforske, hvor uundværlig den enhedens ånd er, hvori sådanne bestræbelser påbegyndes. I denne henseende fastslår 'Abdu'l-Bahá følgende med hensyn til udviklingen af planer for et Mashriqu'l-Adhkár i Ishqabad:

Alle anliggender skal gøres til et middel til enhed og sammenhold, sådan at fællesskab og harmoni blandt Guds elskede må vokse dag for dag.

Se, denne sag angående et Mashriqu'l-Adhkár skal virkeliggøres på en sådan måde, at den fremelsker enhed og sammenhold blandt vennerne. Det vil sige, I skal først rådslå

⁶⁹ Uddrag 64

⁷⁰ Uddrag 70

⁷¹ Uddrag 66

sammen og derpå udforme en plan. Hvis I følger disse trin, vil guddommelige bekræftelser konstant blive jer forundt.⁷²

Mesteren giver også følgende råd:

Fundamentet for liv og eksistens er samarbejde og gensidig hjælp, hvorimod årsagen til udslettelse og forværring er ophør af hjælp og bistand. Jo mere ophøjet eksistensriget er, desto stærkere og vigtigere bliver denne vægtige sag om samarbejde og bistand. I menneskets rige er samarbejde og gensidig hjælp derfor en højere grad af fuldstændighed og fuldkommenhed end den, der hersker i andre eksistensriger – i en sådan grad, at menneskelivet helt afhænger af dette princip. Blandt Guds venner i særdeleshed skal dette fundament forstærkes på en sådan måde, at enhver sjæl må hjælpe den anden i alle anliggender, hvad enten det drejer sig om åndelige realiteter og indre sandheder eller livets materielle og fysiske aspekter. Dette er specielt tilfældet med hensyn til grundlæggelsen af offentlige institutioner, der gavner alle mennesker, og i særdeleshed et *Mashriq’l-Adhkár*, der udgør den mægtigste af de guddommelige institutioner.⁷³

Shoghi Effendi videreudvikler konceptet om samarbejde i et brev skrevet på hans vegne og understreger, at det at lægge fundamentet for Andagtshuset ”kræver uophørligt samarbejde og gensidig støtte og er betinget af opofrelse”.⁷⁴ I et andet brev skrevet på hans vegne advarer han om at: ”Det er hengivenhed, oprigtighed og ægte begejstring, som i det lange løb kan sikre fuldførelsen af vores elskede Tempel.” Og han fastslår: ”Materielle overvejelser, skønt de er væsentlige, er under ingen omstændigheder det mest afgørende.”⁷⁵ På lignende måde fremfører Retfærdighedens Hus den følgende iagttagelse, da det udtrykker, hvor bevæget det var over den verdensomspændende reaktion på opfordringen til at bygge syv nye Andagthuse:

Især i de nationer og lokaliteter, der for nylig er blevet udpeget til at bygge et Andagtshus, har vi været vidne til vennernes spontane udtryk for glæde; deres umiddelbare og hjertelige engagement i at give deres andel til at gennemføre det afgørende og nært forestående arbejde og øge dynamikken i de aktiviteter, der er uløseligt forbundet med, at der kommer et *Mashriq’l-Adhkár* i en befolkning; deres opofrende bidrag af tid, energi og materielle ressourcer i en mangfoldighed af former og deres vedvarende bestræbelser på at vække voksende grupper til visionen i de bygninger, som er viet fuldstændigt til ihukommelse af Gud, og som vil blive grundlagt i deres midte. Den beredvillige reaktion fra Det Største Navns samfund varsler virkelig godt for dets evne til at fremme disse kollektive foretagender.⁷⁶

Med denne vejledning i tankerne og for at værdsætte den ånd af sand tjeneste, der er påkrævet for at rejse denne ophøjede institution, vil det være en hjælp at reflektere over ’Abdu’l-Bahás længsel efter

⁷² Uddrag 20

⁷³ Uddrag 22

⁷⁴ Uddrag 50

⁷⁵ Uddrag 48

⁷⁶ Uddrag 66

at deltage i opførelsen af et Mashriqu'l-Adhkár i Ishqabad og over Hans indtrængende anmodning om, at vennerne gør det i Hans sted.

Du skal på 'Abdu'l-Bahás vegne flytte jorden, transportere mørtlen og slæbe stenene til bygningen af Mashriqu'l-Adhkár, sådan at henrykkelsen over denne tjeneste må bringe glæde og fryd til Tjenestens Centrum. Det Mashriqu'l-Adhkár er Herrens første synlige og åbenbare institution. Det er derfor denne tjeners håb, at hver eneste fromme og retfærdige sjæl vil ofre alt, hvad han har, udvise stor glæde og jubel og fryde sig over at bære jord og mørtel, sådan at Dette Guddommelige Bygningsværk må blive rejst, Guds Sag må blive udbredt, og at vennerne må rejse sig i alle verdenshjørner med den største beslutsomhed for at fuldføre denne store opgave. Hvis 'Abdu'l-Bahá ikke var sat i fængsel, og der ikke var hindringer på hans vej, ville han afgjort selv haste til 'Ishqabad og bære jord til bygningen af Mashriqu'l-Adhkár med den største fryd og glæde. Det sømmer sig nu for vennerne at rejse sig med den hensigt in mente at tjene i mit sted, sådan at dette bygningsværk på kort tid må blive åbenbaret for alles øjne, at Guds elskede må beskæftige sig med at omtale Abhá Skønheden, at melodierne fra Mashriqu'l-Adhkár må stige op ved daggry til Forsamlingen i Det Høje, og Guds nattergales sange må bringe glæde og begejstring til beboerne i Det Alherlige Rige. Således vil hjerterne fryde sig, sjælene glæde sig ved de glade tidender og sindene blive oplyst. Dette er de oprigtiges højeste håb; dette er det kæreste ønske for dem, der er Gud nær.⁷⁷

⁷⁷ Uddrag 66

Institutionen Mashriqu'l-Adhkár

En samling af uddrag fra Bahá'u'lláhs og 'Abdu'l-Bahás Skrifter,
Shoghi Effendis Skrifter og Breve fra Det Universelle Retfærdighedens Hus

udarbejdet af Forskningsafdelingen ved
Det Universelle Retfærdighedens Hus

September 2017

Fra Bahá'u'lláhs Skrifter	17
Fra 'Abdu'l-Bahás Skrifter	19
Fra Shoghi Effendis skrifter og breve	27
Fra breve skrevet på Shoghi Effendis vegne	30
Fra breve skrevet af Det Universelle Retfærdighedens Hus	35
Fra breve skrevet på vegne af Det Universelle Retfærdighedens Hus	45
Udvalgte bønner for Mashriqu'l-Adhkár fra 'Abdu'l-Bahás Skrifter	50

Fra Bahá'u'lláhs Skrifter

Oh verdens folk! Byg Andagtshuse i alle lande i Hans navn, som er alle religioners Herre. Gør dem så fuldkomne som muligt i tilværelsens verden, og smyk dem med det, der passer sig for dem, ikke med statuer eller billeder. Så skal I derinde i lys og glæde lovsynge jeres Herre, Den Mest Medlidende. Sandelig, ved Hans ihukommelse glædes øjet og hjertet fyldes med lys.

(*Kitáb-i-Aqdas: Den Helligste Bog*, Dansk Bahá'í Forlag, 1999, par. 31) (1)

Velsignet er den, der ved daggry, medens han samler sine tanker om Gud og er optaget af Hans ihukommelse og bønfaller om Hans tilgivelse, retter sine skridt mod Mashriqu'l-Adhkár, idet han træder derind, sætter sig i tavshed og lytter til versene fra Gud, Herskeren, Den Magtfulde, Den Alpriste. Sig: Mashriqu'l-Adhkár er alle de bygninger, der er blevet opført i byer og landsbyer til Min lovprisning. Således er det navn, hvorved den benævnes foran herlighedens trone, om I var blandt dem, der forstod.

(*Kitáb-i-Aqdas: Den Helligste Bog*, par. 115) (2)

Lær jeres børn de vers, der er åbenbaret fra storhedens og magtens himmel, således at de i de mest melodiske toner kan fremsige Den Alnådiges Tavler i Mashriqu'l-Adhkárs niches. Den, der er blevet revet med af den henrykkelse, der er født i tilbedelse af Mit Navn, Den Mest Medlidende, vil fremsige Guds vers på en sådan måde, at de bedærer det hjerte, der endnu befinder sig i dyb søvn. Godt er det med den, der i Mit navn – et navn hvorved alle høje og majestætiske bjerge er blevet til støv – har drukket det evige livs gådefulde vin fra sin nådige Herres ytring.

(*Kitáb-i-Aqdas: Den Helligste Bog*, par. 150) (3)

Hvad angår det, som I har skrevet med hensyn til, at et Mashriqu'l-Adhkár er blevet oprettet i Landet Ta'⁷⁸ og at det, ved Guds nåde, er blevet og er ved at blive oprettet andre steder: Dette anliggende blev omtalt i Hans Hellige og Mest Ophøjede Nærvær, hvorpå Den Gamle af Dages tunge svarede: "Velsignet er den plet, og det hus, og det sted, og den by, og det hjerte, og det bjerg, og det ly, og den hule, og den dal, og det land, og det hav, og den ø, og den eng, hvor Guds navn er nævnt og Hans pris sunget".

(Fra en Tavle – oversat fra arabisk og persisk) (4)

Dette er det, som er blevet ytret af Den Utvungnes Tunge angående et Mashriqu'l-Adhkár. Han, herliggjort er Hans magt og ophøjet Hans herredømme, siger:

⁷⁸ Teheran.

Giv du lov og pris til Ham, som er verdens Længsel, for at have bekræftet dig i Hans Sags tjeneste. Verdens folk er foruroligede, fortræd og oprør findes i overflod, og alle har rejst sig for at slukke Hans lys. Alligevel og på trods af dette har du og Hans udvalgte været aktivt optaget af at omtale og ihukomme Gud.

Dette bygningsværk vil blive husket til evig tid, for det er blevet rejst i Den Ene Sande Guds navn og i Guds dage og er blevet smykket med Hans befalings ornament. Bønfald Ham, som er Den Evige Sandhed om at bekræfte hver enkelt sjæl i Hans Sags tjeneste, så at alle må forblive standhaftige og adlyde det, som Gud har sendt ned i Sin Bog.

Hvor fuldstændig tomt og flygtigt er ikke alt i denne verden. Inden længe skal alt vende tilbage til intethed, og kun det vil vare ved, som Den Mest Ophøjede Pen har forordnet på Guds bud, Hjælpen i Fare, Den Selvbestående.”

(Fra en Tavle – oversat fra arabisk og persisk)

(5)

Velsignede er de, som i Andagtshuset er optaget af ihukommelsen af Ham, der er de retfærdiges Herre! Velsignede er de, som rejser sig til tjeneste for dette Hus! Velsignede er de, som har bygget dette Hus! De træder derind i en tilstand af fred og længsel og tager modstræbende og med beklagelse bort derfra. Vi bønfalder Gud, umådelig ophøjet er Han, Vor Herre og jeres Herre, om at hjælpe jer med både synlige og usynlige midler og om at forordne det for jer, som vil vare ved så længe som Hans navn vil leve, et navn der overskygger alle andre navne. Ingen Gud er der undtagen Ham, Den Evigt Tilgivende, Den Albarmhjertige.

(Fra en Tavle – oversat fra arabisk og persisk)

(6)

Ved Mit liv og Min Sag! Rundt om en hvilken som helst bolig, som Guds venner måtte træde ind i, og hvorfra deres råb skal løfte sig, idet de priser og forherliger Herren, skal de sande troendes sjæle og alle de begunstige engle kredse. Og skulle det sande øjes dør åbne sig for nogle, vil de blive vidne til Den Højeste Forsamling, medens den kredser og råber: ”Velsignet er du, Oh hus, for Gud har gjort dig til et hvilested for dem, Han begunstiger, og en bolig for dem, Han har kær, og et hjem for dem, Han har sat sin lid til. Til dig være Hans pris, og Hans herlighed og Hans uendelige nåde.”

(Fra en Tavle – oversat fra arabisk og persisk)

(7)

Fra 'Abdu'l-Bahás Skrifter

Det er passende for vennerne at holde en sammenkomst, et møde, hvor de skal forherlige Gud og fæste deres hjerter på Ham og læse og fremsige Den Velsignede Skønheds Hellige Skrifter – må min sjæl være løsepenge for Hans tilbedere! Lysene fra Det Alherlige Rige, strålerne fra Den Ophøjede Horisont vil blive kastet på sådanne lysende forsamlinger, for disse er ingen andre end Mashriq'u'l-Adhkáerne, Dæmringsstederne for ihukommelse af Gud, som ved Den Mest Ophøjede Pens anvisninger skal oprettes i enhver landsby og storby ... Disse åndelige samlinger skal afholdes med den yderste renhed og helligelse, sådan at man fra selve stedet og dets jord og luften omkring det kan indånde Helligåndens velduftende åndedrag.

(Selections from the Writings of 'Abdu'l-Bahá (Wilmette: Bahá'í Publishing Trust, 1997, 2009 printing), no. 55.1) (8)

Oh I sande venner af 'Abdu'l-Bahá! I dette øjeblik er mine tanker vendt mod jer. Solnedgangen nærmer sig og en mangfoldighed af genvordigheder har berøvet mig velvære, dog, når jeg erindrer jer, bringer det mig den højeste fryd og glæde. Derfor vender jeg mig til Den Evigt Tilgivende Herre og bønfalder Ham om at styrke jer med et rigeligt mål af Hans mægtige nåde.

Et Mashriq'u'l-Adhkár er lysets dæmringssted og de retfærdiges samlingssted. Når som helst en gruppe ædle sjæle samles i en himmelsk forsamling der og fremsætter ydmyge anmodninger, istemmer guddommelige vers og synger bønner med vidunderlige melodier, lytter beboerne i Forsamlingen i Det Høje og kalder højt og råber: ”Lykkelige er vi; lad hele verden glæde sig!” for, priset være Gud, sjæle blandt englene i Herlighedens Kongerige har rejst sig i den nedre verden for at samtale med deres Herre og istemmer versene om Guddommelig Enhed i en hellig forsamling. Hvilken gave er større end denne?

(Fra en Tavle – oversat fra persisk) (9)

Oh venner af 'Abdu'l-Bahá, og hans medarbejdere og partnere i tjeneste for Hærskarernes Herre! Visselig, den mægtigste sag og det vigtigste anliggende i dag er at oprette et Mashriq'u'l-Adhkár og at grundlægge et Tempel, hvorfra lovprisningens stemmer kan løfte sig op til Den Majestætiske Herres Kongerige. Velsignede er I for at have tænkt på dette og have tilsigtet at opføre et sådant bygningsværk, der overgår alt, ved at vie jeres rigdom til dette prægtige formål og dette storartede foretagende. I vil snart se bekræftelsens engle skiftes til at holde jer oppe og hærskarere af forstærkning komme stormende forud for jer.

Når et Mashriq'u'l-Adhkár er fuldført, når lysene strømmer ud derfra, og de retfærdige samles derinde, når bønnerne bliver fremført til de guddommelige mysteriers Kongerige, og lovprisningens stemme løfter sig op til Den Ophøjede Herre, da vil de troende fryde sig, og deres hjerter vil svulme og flyde over med kærlighed til den evigt levende, selvbestående Gud.

Menneskene vil haste af sted for at tilbede Ham i det himmelske Tempel, Guds vellugt vil blive udbredt, Den Guddommelige Lære vil slå rod i hjerterne ligesom skabelsen af ånden i menneskenes sjæle, og de vil være standhaftige i deres Herres, Den Albarmhjertiges Sag.

(Fra en Tavle – oversat fra arabisk)

(10)

Blandt dem, som rejser sig til tjeneste for dette bygningsværk, vil der ikke være nogen sjæl, der ikke af Gud er bibragt en kraft, der strømmer ud fra Hans Mægtige Kongerige, og sådanne åndelige, himmelske velsignelser vil regne ned over ham og vil fylde hans hjerte med et vidunderligt lys og oplyse hans øjne til at se Den Gamle af Dages herlighed.

(Fra en Tavle – oversat fra arabisk)

(11)

Oh du, som er fast i Pagten! Dit brev er blevet modtaget, og dets indhold blev gjort klart og tydeligt. Du har skrevet om den store bestræbelse, den anstrengelse og beslutsomhed, der er udvist af Guds elskede, om deres ukuelige begejstring for opførelsen af et Mashriqu'l-Adhkár og om engagementet hos de velsignede personer, når de bærer dens bygningssten. I sandhed, disse nyheder bragte hjerterne en sådan glæde, som det er umuligt at beskrive eller genfortælle, for det fremmanede et billede af den ædle forsamling, der bærer sten med den yderste ydmyghed og sagtomhed, og alligevel anser de sig selv for hævedes over verdens konger.

(Fra en Tavle – oversat fra persisk)

(12)

Du har spurgt om tilbedelsessteder og den underliggende årsag dertil. Visdommen i at rejse sådanne bygninger er, at på et givet tidspunkt bør folk vide, at det er tid at mødes, og alle skal samles, og når de er bragt i harmoni med hinanden, tage del i bøn; resultatet er, at ud af dette møde vil enhed og hengivenhed vokse og blomstre i menneskehjertet.

(Selections from the Writings of 'Abdu'l-Bahá, no. 58.1)

(13)

Vi hører, at du tænker på at forskønne dit hus fra tid til anden med et møde for bahá'ier, hvor nogle iblandt dem vil deltage i lovprisning af Den Alherlige Herre ... Vid, at skulle du gennemføre dette, vil det jordiske hus blive et himmelsk hus og den masse af sten en åndelig kongres.

(Selections from the Writings of 'Abdu'l-Bahá, no. 57.1)

(14)

I fremtiden, om Gud vil, vil der i alle regioner blive oprettet ... templer af fremragende skønhed og værdighed, hvori ynde og elegance forenes i skønne proportioner, som det er en fryd at betragte.

(Fra en Tavle – oversat fra persisk)

(15)

Skønt et Mashriqu'l-Adhkár udadtil tilsyneladende er en materiel struktur, har det dog en åndelig virkning. Det knytter bånd af enhed fra hjerte til hjerte; det er et samlingssted for menneskers sjæle. Enhver by, hvori der i Manifestationens dage, blev rejst et tempel, har skabt sikkerhed og stabilitet og fred, for sådanne bygninger blev overgivet til den evige lovprisning af Gud, og kun ved ihukommelse af Gud kan hjertet finde ro. Nådige Gud! Andagtshusets bygningsværk har en mægtig indflydelse på enhver fase af livet. Erfaringen i Østen har klart vist, at dette er en kendsgerning. Selv hvis et hus i en lille landsby blev benævnt som et Mashriqu'l-Adhkár, skabte det en tydelig virkning; hvor meget større ville den virkning ikke blive af et hus, der blev opført specielt.

(Selections from the Writings of 'Abdu'l-Bahá, no. 60.1)

(16)

Jináb-i-Karbilá'í Muḥammad-Hádí, opsynsmanden for Mashriqu'l-Adhkár, er min arbejdsgiver. Med andre ord, jeg er hans tjener, for han er Den Velsignede Skønheds tjener. Han fejrer området omkring Mashriqu'l-Adhkár. Dette er ikke trældom, men herredømme. Den tjeneste, han yder, er ikke bare noget almindeligt; nej, det er en gave fra Gud, ren og sand.

(Fra en Tavle – oversat fra persisk)

(17)

Et Mashriqu'l-Adhkár er en af de mest livsvigtige institutioner i verden, og det har mange underordnede afdelinger. Skønt det er et Andagtshus, er det også forbundet med et hospital, et apotek, et herberg for rejsende, en skole for forældreløse og et universitet for videregående studier. Ethvert Mashriqu'l-Adhkár er forbundet med disse fem ting. Mit håb er, at et Mashriqu'l-Adhkár nu vil blive oprettet i Amerika, og at hospitalet, skolen, universitetet, apoteket og herberget, alle fungerende i overensstemmelse med de mest effektive og velordnede procedurer, vil følge efter. Gør disse anliggender kendt for Herrens elskede, sådan at de vil forstå, hvor vældig stor betydningen af dette "Dæmringssted til Ihukommelse af Gud" er. Templet er ikke blot et tilbedelsessted; det er snarere i enhver henseende fuldstændigt og helt.

(Selections from the Writings of 'Abdu'l-Bahá, no. 64.1)

(18)

Når som helst en gruppe mennesker samles på et mødested, er optaget af at lovprise Gud og taler med hinanden om Guds mysterier, vil Helligåndens åndepust uden enhver tvivl vifte en blid brise hen over dem, og enhver af dem vil modtage en del deraf.

(Selections from the writings of 'Abdu'l-Bahá, no. 56.1)

(19)

Dit brev og de to planer for et Mashriqu'l-Adhkár er blevet modtaget. Begge planer blev bedømt og opmuntrede hjerterne. Guds elskede og tjenerinder var, hver og én, optaget af at udtrykke din pris. Du skal imidlertid rådslå med medlemmerne af det åndelige råd angående formen og konstruktionen af et Mashriqu'l-Adhkár, for at I sammen kan nå frem til en afgørelse. Alle anliggender skal gøres til et middel til enhed og sammenhold, sådan at fællesskab og harmoni blandt Guds elskede må vokse dag for dag.

Se, denne sag angående et Mashriqu'l-Adhkár skal virkeliggøres på en sådan måde, at den fremelsker enhed og sammenhold blandt vennerne. Det vil sige, I skal først rådslå sammen og derpå udforme en plan. Hvis I følger disse trin, vil guddommelige bekræftelser konstant blive jer forundt. Vennerne i Ishqabad gjorde bygningen af et Mashriqu'l-Adhkár til midlet til at skabe et fuldkomment fællesskab. Med den største kærlighed og oprigtighed valgte de en komité, og den komité tog sig af oprettelsen, organiseringen, fastsættelsen og udformningen af Mashriqu'l-Adhkár. Guddommelige bekræftelser blev dem givet dag efter dag, og – priset være Gud! – det blev bygget med stor holdbarhed og majestæt.

(Fra en Tavle – oversat fra persisk)

(20)

I sandhed, rene og strålende hjerter er dæmningsstederne for omtale af Gud, hvorfra melodierne fra bøn og bønfaldelse bestandigt når op til Forsamlingen i Det Høje. Jeg beder Gud om at gøre hvert og ét af jeres hjerter til et guddommeligt tempel, hvori Den Mægtigste Vejlednings lampe må blive tændt. Skulle hjerterne modtage en sådan gave, ville de helt bestemt gøre sig den største anstrengelse og blive fast besluttede på at bygge et Mashriqu'l-Adhkár, sådan at den ydre ramme må åbenbare den indre virkelighed og den ydre form sende tidender om den indre betydning.

(Fra en Tavle – oversat fra persisk)

(21)

Oh I venner i Østen og Vesten! Blandt fundamenterne for Guds religion, de indre betydninger af Guds Ord og Guds venners forpligtelser, er det største samarbejde og den gensidige hjælp for menneskehedens rige – ja, alle de talrige skabninger, der findes i eksistensens verden – afhænger af det. Skulle samarbejde og gensidig hjælp ophøre med at eksistere blandt alt skabt, ville tilværelsens verden gå fuldstændig i opløsning....

Fundamentet for liv og eksistens er samarbejde og gensidig hjælp, hvorimod årsagen til udslettelse og forfald er ophør af hjælp og bistand. Jo højere eksistensriget er, desto stærkere og vigtigere bliver denne vægtige sag om samarbejde og bistand. I menneskets rige er samarbejde og gensidig hjælp derfor en højere grad af fuldstændighed og fuldkommenhed end den, der hersker i andre eksistensriger – i en sådan grad, at menneskelivet helt afhænger af dette princip. Blandt Guds venner i særdeleshed skal dette fundament forstærkes på en sådan måde, at enhver sjæl må hjælpe den anden i alle anliggender, hvad enten det drejer sig om åndelige realiteter og indre sandheder eller livets materielle og fysiske aspekter. Dette er specielt tilfældet med hensyn til grundlæggelsen af offentlige institutioner, der gavner alle mennesker, og i særdeleshed et Mashriqu'l-Adhkár, der udgør den mægtigste af de guddommelige institutioner.

(Fra en Tavle – oversat fra persisk)

(22)

Du har skrevet, at vennerne agter at bidrage til udgifterne til et Mashriqu'l-Adhkár. Disse nyheder bibragte uendelig glæde, eftersom Kongerigets rigelige udstrømninger, Guds nådes himmelske udgydelser og Hans usvigelige bekræftelser er rettet mod oprettelsen af enhedens bånd, harmoni og fællesskab i menneskehedens verden. Derfor er denne agtværdige handling fra vennerne i Østen med

at samles og sende bidrag til Vesten prisværdig, fortjenstfuld og blandt denne Guddommelige Religionsordnings særlige kendetegn. Det var uhørt i fortiden for Østen at give sin materielle støtte til Vesten, det vil sige, for vennerne i Persien at hjælpe med at bygge et Mashriqu'l-Adhkár i Amerika. Dette er den første begivenhed af sin slags; derfor vil dens virkninger bestemt være rosværdige; og det vil frembringe beundringsværdige resultater.

Lovpriset være Den Ældgamle Skønhed for at have skænket menneskeslægten sådanne bånd af venskab og harmoni, for at have oprettet et så mægtigt fundament, for at have fremmet en så sublim stræben. Takket være Det Største Navn for at have oprejst et sådant tabernakel lige midt i verdens hjerte, hvorigennem de forskellige nationer på Jorden skal blive forenede og omgås hinanden i venskab; de forskelligartede nationer i verden skal blive ét land og dens utallige lande blive ét hjemland; alle de forskellige regeringer skal slutte sig sammen i enighed og harmoni; årsagerne til uretfærdighed skal blive revet op med rode; og fundamentene for krig, konflikt, rov, udplyndring, had og fjendtlighed skal tilintetgøres. Dette samarbejde og samvirke mellem Østen og Vesten giver os tilstrækkeligt og uigendriveligt bevis for, at dette velsignede mål vil blive opnået.

(Fra en Tavle – oversat fra persisk)

(23)

Oh du, som er fast i Pagten! De glade tidender om den forestående fuldførelse af Mashriqu'l-Adhkár, planlægningen af haverne og inden længe de strømmende fontæner, bragte uendelig glæde. Det Mashriqu'l-Adhkár skal i sandhed blive et sted til stor glæde og fryd. Styrken og elegancen i bygningens udformning, stiernes velordnede arrangement, blomsterbedenes design, fontænernes strømmen, træernes blomstring, luftens friskhed og hele dens fremtonings charme og skønhed skaber i forening et paradys af den højeste nydelse. Det vil i sandhed blive uden lige.

(Fra en Tavle – oversat fra persisk)

(24)

Et Mashriqu'l-Adhkár er et guddommeligt bygningsværk i denne nedre verden og et middel til at opnå menneskehedens enhed, eftersom alle verdens folkeslag skal samles i fællesskab og harmoni i Mashriqu'l-Adhkár, og idet de synger den Guddommelige Enheds hymner, tager de del i lovprisningen og forherligelsen af Hærskarernes Herre. Din glæde vil bestemt hvile på at sprede lyset fra den guddommelige vejledning.

(Fra en Tavle – oversat fra persisk)

(25)

Det første Mashriqu'l-Adhkár i Amerika blev grundlagt i Chicago, og denne ære og udmærkelse er uendelig værdifuld. Uden tvivl vil der ud fra dette Mashriqu'l-Adhkár blive født tusinder af Mashriqu'l-Adhkárer.

(*Den Guddommelige Plans Tavler* (Dansk Bahá'í Forlag))

(26)

Dit brev, dateret 23. november 1918, er blevet modtaget. Dets indhold indicerer, at du, lovet være Gud, tager del i tjenesten for et Mashriqu'l-Adhkár, sådan at dette universelle bygningsværk må blive

rejst. Du har virkelig gjort dig store anstrengelser i denne henseende, og jeg nærer det håb, at denne bestræbelse må vokse dag for dag. Gerninger er som træer; at plante et træ er nemt, medens det at nære det, indtil det giver frugt, er vanskeligt. Hidtil er bestræbelserne blevet anvendt på at lægge fundamentet for Templet, men dets fuldførelse er en vanskelig sag. Mit håb er, at Guds venner må blive hjulpet dermed.

(Fra en Tavle – oversat fra persisk)

(27)

Oh I, som er faste i Pagten og Guds Testamente! Notesbogen, der indeholder dine planer til at rejse af et Mashriqu'l-Adhkár og dets tilliggende bygninger – bestående af et hospital, skoler, et herberg og hjem for de svagelige og fattige – og derudover navnene på dem, der har bidraget med kapital til denne indsats, er blevet modtaget og læst. Priset være Gud, at Han har hjulpet velsignede sjæle til at rejse sig og gennemføre en så betydningsfuld opgave og lægge fundamentet for et bygningsværk, der skal vare i al evighed, og hvis tinder skal hæve sig til himmelens højeste punkt.

Skønt dette Mashriqu'l-Adhkár er bygget på Jorden, er det i virkeligheden en institution for Forsamlingen i Det Høje, og det kan derfor siges, at det kan nå de højeste himle. Skænk Gud tak, at I har rejst jer for at yde en så betydningsfuld tjeneste, eftersom etableringen af et Mashriqu'l-Adhkár i denne tidsalder og dette århundrede er af den største vigtighed. Disse bygningsværker vil skænke vennerne fasthed og standhaftighed. De er steder til bønfoldelse og påkaldelse til Hans storheds tærskel og er de vældigste midler til at udbrede Herrens lifligste veldufte. I disse dage er det at lægge blot en sten til et Mashriqu'l-Adhkár eller en af dets tilliggende bygninger ligesom at bygge et ophøjet bygningsværk. Jeg er derfor godt tilfreds med Herrens elskede, da det er lykkedes dem at yde så livsvigtig og betydningsfuld en tjeneste. Det er mit håb, at denne bygning vil blive oprettet i den største skønhed og styrke, og at dens tilliggende bygninger gradvist vil blive fuldført.

(Fra en Tavle – oversat fra persisk)

(28)

... overvej hvordan Hájí Mirzá Muḥammad-Taqí Afnán, denne indviede ånd og bestyrkede sjæl, rejste sig for at tjene denne store Sag. Han opgav et behageligt liv i Yazd, han hastede til Ishqabad for at arbejde for Guds Sag. Hvor var han selvopofrende ved opførelsen af Mashriqu'l-Adhkár! Han dedicerede sit liv fuldstændigt til denne opgave, indtil det lykkedes ham at oprette det første Mashriqu'l-Adhkár i det land. Hvor var hans tjeneste i virkeligheden usædvanlig, for dette er det første Mashriqu'l-Adhkár, der er blevet opført i verden i Guds navn. Dets betydning er derfor meget stor. Og alligevel skal der i fremtiden blive opført et hundred tusind Mashriqu'l-Adhkárer i herlighed, ophøjethed og den højeste majestæt. Ishqabads Mashriqu'l-Adhkár har stillingen som moderen, og de andre Mashriqu'l-Adhkárer er som åndelige børn, der vil blive født deraf.

(Fra en Tavle – oversat fra persisk)

(29)

Oh I Guds elskede! Nyheden, at et Mashriq'l-Adhkár er blevet oprettet, og at lovprisningen og herliggørelsen af Gud i det land har nået Herlighedens Kongerige, er blevet modtaget, og tilbedelsens melodier og lovprisningen af den glørværdige Elskede er steget op til Forsamlingen i Det Høje. Hvilken grænseløs fryd og glæde blev der ikke skabt ved disse glade tidender, eftersom et Mashriq'l-Adhkár får vennerne til at vågne op, til at ihukomme Gud og befinde sig i en tilstand af ydmyg bøn. Et Mashriq'l-Adhkár er årsagen til, at hjerterne bliver oplyste, sjælene bliver åndelige, og velduften fra Herlighedens Kongerige bliver indåndet. Menneskehedens verden bliver derved forvandlet til en anden verden, og hjertets modtagelighed bliver højnet i en sådan grad, at det omslutter hele skabelsen. Mit håb er, at der vil blive oprettet et Mashriq'l-Adhkár på enhver egn og i enhver afkrog af landet, selv hvis det bliver gjort med den yderste diskretion og fornuft, og af forsigtighedshensyn bliver begrænset til de udvalgte og betroede venner blandt Guds elskede indtil det tidspunkt, hvor udbredelsen af dets berømmelse ikke vil vække bestyrtelse og virvar blandt de uagtsomme.

Oh I Guds elskede! Se, hvilken overflod af livlighed, ømhed, åndelighed og udstråling, der opnås, når I samles på det åndens forsamlingssted, er optaget af at ihukomme Gud ved morgengry⁷⁹ og efter fremsigelse af bønner sammen nævner Den Mest Gavmilde Herre i sødmefyldte melodier. Disse melodier skal nå op til Herlighedens Kongerige, og disse sange skal opmuntre og fryde Forsamlingen i Det Høje.

(Fra en Tavle – oversat fra persisk)

(30)

Et Mashriq'l-Adhkár er magneten for guddommelige bekræftelser. Et Mashriq'l-Adhkár er det mægtige fundament for Herren, den sikre støtte for Guds Tro. Oprettelsen af et Mashriq'l-Adhkár er et middel til ophøjelse af Guds Ord. Lovprisningen og forherligelsen, der strømmer ud fra det, opmuntrer enhver retfærdig sjæls hjerte. De hellige veldufte fra et Mashriq'l-Adhkár levendegør de retfærdiges sjæle, og dets oplivende briser bringer liv til de rene af hjertet. Et Mashriq'l-Adhkárs lamper oplyser horisonten ligesom daggryets skinnende stråler. Melodien fra et Mashriq'l-Adhkár opmuntrer sjælene hos Forsamlingen i Det Høje, og fremsigelsen deri af Hans Guddommelige Enheds vers bringer glæde og fryd til beboerne i Herlighedens Kongerige.

På denne dag er det største anliggende og den mest fuldkomne tjeneste, der kan tilbydes ved Guds Hellige Tærskel, etableringen af et Mashriq'l-Adhkár Formålet er, at Guds elskede, medens de udviser den største visdom, dér skal være optaget af bønner og tilbedelse af Gud, fremsigelse af Guds vers og ord og med at synge himmelske oder til lovprisning af Den Albarmhjertige.

(Fra en Tavle – oversat fra persisk)

(31)

Oh Bahás tjener! Musik betragtes som en prisværdig videnskab ved Den Almægtiges Tærskel, at du må synge vers ved store forsamlinger og menigheder på en højst vidunderlig melodi og opløfte sådanne hymner af lovprisning i Mashriq'l-Adhkár for at henrive Forsamlingen i Det Høje. I kraft heraf, tænk over hvor meget musikken bliver beundret og lovprist. Prøv, hvis du kan, at bruge

⁷⁹ Bahá'u'lláh præciserer i Spørgsmål og Svar, nr. 15 i Kitáb-i-Aqdas: Den Helligste Bog, at ved ”morgengry” menes ”det tidligste morgengry”, mellem daggry og solopgang, eller selv helt op til to timer efter solopgang.”

åndelige melodier, sange og harmonier og bringe den verdslige musik i harmoni med den himmelske melodi. Så vil du bemærke, hvilken stor indflydelse musik har, og hvilken himmelsk fryd og liv den giver. Anslå en sådan melodi og harmoni, som får de guddommelige mysteriers nattergale til at fyldes med fryd og henrykkelse.

(Fra en Tavle – oversat fra persisk)

(32)

I sandhed, med et oprigtigt hjerte har jeg takket Gud for, at Han har hjulpet vennerne til, på trods af deres fattigdom og ydmyghed, at bidrage til det Mashriq'l-Adhkár, hvis søjler snart vil blive rejst i selve hjertet af Amerika.

(Fra en Tavle – oversat fra persisk)

(33)

Oh du sande ven af 'Abdu'l-Bahá! Dit mest brændende ønske var, at et Mashriq'l-Adhkár skulle opføres og etableres. For alting er der en fastsat tid – og lovet være Gud, tiden til at bygge et Mashriq'l-Adhkár er nu kommet! Der skal derfor opbydes den største anstrengelse, for at dette mægtige bygningsværk må blive solidt og sikkert, forfinet og med ynde. Dette er en stor tjeneste ved Den Hellige Tærskel, og dens berømmelse vil i al evighed glæde hjerterne hos Forsamlingen i Det Høje i hellighedens Kongerige.

(Fra en Tavle – oversat fra persisk)

(34)

Hvad angår et Mashriq'l-Adhkár, så er det af den største betydning. Formålet er dette: Der skal udpeges en plet, selv hvis det er et lille sted under jord- og stenlag, og den bør af forsigtighed holdes skjult og hemmelig for ikke at vække urostifternes fjendtlighed. Mindst én gang om ugen skal det være samlingspunktet for de udvalgte venner, som har opdaget hemmelighederne og er blevet fortrolige med de guddommelige mysterier. Det kan antage en hvilken som helst form, for selv om det er et underjordisk hul, vil det hul blive et beskyttende paradys, en ophøjet løvhytte og en frydens have. Det skal blive et center, hvori sjælene fryder sig, og hjertet bliver tiltrukket til 'Abhá Kongeriget.

(Fra en Tavle – oversat fra persisk)

(35)

Hvad angår udformningen af et Mashriq'l-Adhkár: Det bør ligne det Mashriq'l-Adhkár, der er i Ishqabad. Det vil sige, det skal være et bygningsværk med ni sider og skal opføres sådan, at det viser den højeste åndelighed, elegance, ophøjethed, forfinelse og ynde på en sådan måde, at det bliver et sted, der er fuld af charme. Så vidt det er muligt, skal der gøres bestræbelser på at sikre, at stedet er tiltalende, med friskhed og skønhed.

(Fra en Tavle – oversat fra persisk)

(36)

Fra Shoghi Effendis Skrifter

I tidens løb vil Mashriqu'l-Adhkárs ophøjede bygning blive opført i de historiske bahá'í helligsteders nærhed og omgivelser, og derved højne bahá'í institutionernes pragt, åndelighed, glans, ynde og majestæt, og på Jordens overflade, på den mest synlige og håndgribelige måde, oprette en smuk lighed med og et varigt udtryk for den vitale og ubundne ånd i Hans Sag, Han som er alle verdeneres Herre.

(Fra et brev, dateret august 1927, til flere nationale åndelige råd
– oversat fra persisk)

(37)

Det bør huskes, at Mashriqu'l-Adhkárs centrale Bygning, hvorom der i tidens fylde vil samle sig sådanne institutioner til social omsorg, som skal yde hjælp til de lidende, underhold til de fattige, beskyttelse til de vejfarende, trøst til de sørgende og uddannelse til de uvidende, skal betragtes, bortset fra disse tilliggende Bygninger, som et Hus udelukkende beregnet til og fuldstændigt viet til tilbedelse af Gud ifølge de få, men klart foreskrevne principper, fastsat af Bahá'u'lláh i Kitáb-i-Aqdas. Imidlertid bør man ikke ud fra dette generelle udsagn drage den slutning, at det indre af selve den centrale Bygning vil blive omdannet til et konglomerat af religiøse ritualer, udført i overensstemmelse med retningslinjer, der er forbundet med de traditionelle procedurer, der hersker i kirker, moskeer, synagoger og andre templer til tilbedelse. De forskellige adgangsveje, der alle løber sammen hen imod den centrale Hal under dens kuppel, vil ikke tjene som adgang for de sekteriske tilhængere af strenge strukturer og menneskeskabte doktriner, enhver opsat på, i overensstemmelse med sin måde, at overholde sine ritualer, recitere sine bønner, udføre sine afvaskninger og fremvise sin tros særlige symboler inden for særskilt definerede sektioner af Bahá'u'lláhs Universelle Andagtshus. Det være sig langt fra, at et Mashriqu'l-Adhkár tilbyder et sådant skuespil af usammenhængende og forvirrede sekteriske ceremonier og ritualer, en situation, der er helt uforlignelig med forordningerne i Aqdas, og uforenelig med den ånd, den indskærper. Det centrale Hus for bahá'í tilbedelse, forankret i et Mashriqu'l-Adhkár, vil inden for sine ydmyge mure, i en ophøjet åndelig atmosfære, kun samle dem, som ved for evigt at afskrive sig den ydre pragt ved en detaljeret og prangende ceremoni er villige tilbedere af Den Ene Sande Gud, som åbenbaret i denne tidsalder i Bahá'u'lláhs Skikkelse. For dem vil et Mashriqu'l-Adhkár symbolisere dén fundamentale sandhed, der ligger til grund for Bahá'í Troen, at religiøs sandhed ikke er absolut, men relativ, at Guddommelig Åbenbaring ikke er endelig, men fremadskridende. Deres overbevisning vil være, at en alkærlig og evigt årvågen Fader, som i fortiden på forskellige stadier i menneskehedens evolution har sendt Sine Profeter som Budbringerne af Sit Budskab og Manifestationerne af Sit Lys til menneskeheden, ikke i denne afgørende periode i deres civilisation kan tilbageholde den Vejledning fra Sine børn, som de har smerteligt brug for midt i det mørke, som har omringet dem, og som hverken videnskabens lys eller menneskets intellekt og visdom kan lykkes med at sprede. Og således efter at have erkendt Bahá'u'lláh som Kilden, hvorfra dette himmelske lys kommer, vil de uimodståeligt føle sig draget til at søge beskyttelse i Hans Hus og samles deri og uhindret af ceremonier og uhæmmet af doktriner hylde Den Ene Sande Gud, Den Evige Sandheds Essens og Himmellegeme og ophøje og lovprise navnet på Hans Budbringer og

Profeter, som fra tidernes morgen lige til i dag, under forskellige omstændigheder og i varierende grad, har reflekteret lyset fra den himmelske Vejledning til en mørk og egensindig verden.

Men hvor inspirerende begrebet om bahá'í tilbedelse end er, som bevidnet i dette ophøjede Tempels centrale Bygning, så kan den ikke betragtes som den eneste, eller endog den væsentlige faktor i den rolle, som et *Mashriqu'l-Adhkár*, som udformet af Bahá'u'lláh, er forudbestemt til at spille i bahá'í samfundets organiske liv. Adskilt fra de samfundsmæssige, humanitære, uddannelsesmæssige og videnskabelige bestræbelser, centreret omkring de tilliggende Bygninger til *Mashriqu'l-Adhkár*, kan bahá'í tilbedelse, hvor ophøjet dens ide end er, hvor inderligt passioneret den end er, aldrig håbe på at opnå noget ud over de sparsomme og ofte flygtige resultater, der er frembragt af asketens grublerier eller den passive tilbeders fordybelse. Den kan ikke varigt tilfredsstille eller gavne den tilbedende selv, og langt mindre menneskeheden generelt, medmindre og indtil den bliver forvandlet og tilført den dynamiske og uegennyttige tjeneste for menneskeheden, hvilket er et *Mashriqu'l-Adhkár*s tilliggende Bygningers største privilegium at facilitere og fremme. Heller ikke de bestræbelser der gøres, lige meget hvor uegennyttige og ihærdige, som dem, der inden for et *Mashriqu'l-Adhkár*s område vil være engagerede i at administrere det fremtidige Bahá'í Statssamfunds anliggender, vil bære frugt og blomstre, medmindre de bliver bragt i tæt og daglig forbindelse med de åndelige organer, der er centreret i og stråler ud fra et *Mashriqu'l-Adhkár* centrale Helligdom. Intet mindre end direkte og konstant vekselvirkning mellem de åndelige kræfter, der strømmer ud fra dette Andagtshus, centreret i hjertet af et *Mashriqu'l-Adhkár*, og de energier, der bevidst udfoldes af dem, der administrerer dets anliggender i deres tjeneste for menneskeheden, kan på nogen mulig måde tilvejebringe det nødvendige organ, der er i stand til at fjerne de sygdomme, der så længe og så frygteligt har hjemsøgt menneskeheden. For det er helt afgjort bevidstheden om virkekræften i Bahá'u'lláhs Åbenbaring, på den ene side forstærket af den åndelige samtale med Hans Ånd, og på den anden side den intelligente anvendelse og den trofaste udførelse af de principper og love, Han åbenbarede, at frelsen for en verden i fødselsveer i sidste instans nødvendigvis må afhænge. Og af alle de institutioner, der er forbundet med Hans Hellige Navn, kan ingen undtagen institutionen *Mashriqu'l-Adhkár* vel mere dækkende stille det absolut nødvendige til rådighed for bahá'í tilbedelse og tjeneste, der begge er så livsvigtige for verdens genrejsning. Deri ligger hemmeligheden ved ophøjethed, ved kraft, ved et *Mashriqu'l-Adhkár*s enestående position som en af de fremtrædende institutioner, undfanget af Bahá'u'lláh.

(Fra et brev, dateret 25. oktober 1929, til Herrens elskede og Den Barmhjertiges tjenerinder i alle De Forenede Stater og Canada, i *Bahá'í Administration: Selected Messages 1922-1932* (Wilmette: Bahá'í Publishing Trust, 1974, 1998), pp. 184-86) (38)

Bønner på alle sprog må opsendes i Templet. Det er også tilladt, at børn fremfører bønner. Ubetydelige ændringer i bønnernes tekster er tilladt, og jeg vil råde jer til at give selve det åbenbarede ord en musisk form, som jeg føler vil være af overmåde stor effekt. Jeg vil bede til, at Den Elskede må inspirere jer til at udføre denne vældige tjeneste for Hans Sag.

(Med Shoghi Effendis håndskrift, vedlagt et personligt brev dateret 8. april 1931, skrevet på hans vegne til en troende) (39)

Jeg påskønner dybt de amerikanske troendes fortsatte og selvopofrende bestræbelser stillet over for den alvorlige finansielle og økonomiske depression, som deres land og hele verden nu er kastet ud i. At Tempelbygningen skulle rejse sig under sådanne omstændigheder, at dens kunstfærdige og udsøgte ornamentering skulle blive gennemført ved en lille håndfuld tilhængeres anstrengelser på trods af det mørke, den uvished og de farer, der omgiver dem, er blot endnu et bevis på Bahá'u'lláhs mystiske, altbetvingende kraft, hvis velsignelser vil blive alle, som rejser sig for at udføre Hans hensigt, gavmildt forundt. Sagen træder ind i en periode med enestående opnåelser. Det fulde mål af dens herlighed og styrke vil gradvist blive åbenbaret, hvis vi for vores del fuldbyrder de instruktioner og bud i deres helhed, overdraget os af vores elskede Mester.

(Med Shoghi Effendis håndskrift, vedlagt et brev dateret 20. december 1931, skrevet på hans vegne til Det Nationale Åndelige Råd for De Forenede Stater og Canada) (40)

For de fjerntliggende bahá'í samfund i Østen og i Vesten, hvoraf de fleste bliver bandlyst og dårligt behandlet, og hvoraf ingen kan påstå at have fået en andel af de dobbelte velsignelser, som et særlig udformet og konstrueret Andagtshus og en fuldstændig og effektivt fungerende Administrativ Orden ufravigeligt bibringer, vil det at koncentrere sig om en enkelt lokalitet, blive det, der vil komme til at blive betragtet som kildevældet til samfundets åndelige liv, og det, der allerede er erkendt som drivfjederen for dens administrative aktiviteter, signaliserer igangsættelsen, i disse tider med tilbagegang, af endnu en fase i den langsomme og umærkelige udvikling af bahá'í samfundsmodellen – et samfund, der er guddommeligt forordnet, organisk forenet, med en klar vision, vibrerende af liv, og hvis selve formål reguleres af de to ledende principper: tilbedelse af Gud og tjeneste for ens medmennesker.

(Med Shoghi Effendis håndskrift, vedlagt et brev, dateret 4. juli 1939, skrevet på hans vegne til Det Nationale Råd for De Forenede Stater og Canada) (41)

Fra et *Mashriqu'l-Adhkár*, der er forordnet som et Andagtshus af Bahá'u'lláh i *Kitáb-i-Aqdas*, vil bahá'í samfundenes repræsentanter, både lokale og nationale, sammen med medlemmerne af deres respektive komiteer, idet de dagligt samles inden for dets mure ved morgengry, hente den nødvendige inspiration, som vil gøre dem i stand til, i løbet af deres dag-til-dag bestræbelser i *Hazíratu'l-Quds* – scenen for deres administrative aktiviteter – at udøve deres pligter og ansvar, som det sømmer sig for Hans Tros udvalgte forvaltere.

(*God Passes By* (Wilmette: Bahá'í Publishing Trust, 1974, 2012 printing), p. 539) (42)

Opførelsen af dette symbol på og denne forkynder af Bahá'u'lláhs Verdensorden, endnu i sin udviklings fosterstadium, midt i den forvirring, de ængstelser, den kappestrid og de tilbagevendende kriser, der markerer en døende civilisations forfald, vil uden tvivl give et vældigt skub til Troens march fremad på alle klodens kontinenter og vil mere end nogen anden enkeltstående handling rette

opmærksomheden hos de åndeligt forarmede, de økonomisk plagede, de socialt foruroledede og de moralsk desorienterede masser på et smerteligt plaget kontinent mod dets spirende institutioner.

(Med Shoghi Effendis håndskrift, vedlagt et brev dateret 25. juni 1954, skrevet på hans vegne til Det Nationale Åndelige Råd for Tyskland og Østrig, i *The Light of Divine Guidance: The Messages from the Guardian of the Bahá'í Faith to the Bahá'ís of Germany and Austria*, vol. 1 (Hofheim-Langenhain: Bahá'í-Verlag, 1982), p. 219) (43)

Fra breve skrevet på Shoghi Effendis vegne

Det at samles i *Mashriqu'l-Adhkár* i daggrystimen og opsende bønner og ydmyge anmodninger i det majestætiske og lysende Tempel er blandt tegnene på vækkelse, nåde og opbyggelse, på opmuntring og åndelighed. Dette er betydningsfuldt og vil skabe store resultater. Blot det, at vennerne samles ved daggry i et *Mashriqu'l-Adhkár*, vil demonstrere Sagens kraft, Guds Ords styrke og indflydelse, røbe hjerternes tilknytning til de guddommelige bud, og klart tilkendegive, at sjælene vender sig imod Hans enheds kyst. Forsømmelighed og ligegyldighed med hensyn til denne fromme handling er på ingen måde tilladt.

(Fra et brev, dateret 13. december 1928, til bahá'ierne i Ishqabad – oversat fra persisk)

(44)

Hvad angår karakteren af møderne i Tempellets auditorium, mener han, at de bør være af ren andagtsmæssig karakter, bahá'í taler og forelæsninger skal være absolut udelukket. For nuværende mener han, at der ikke ville være nogen indvending imod at holde bahá'í møder, der inkluderer Årsmødets taler og forretningsmøder, i Forhallen (Foundation Hall). Shoghi Effendi vil tilskynde til at korsang i auditoriet med mænd, kvinder og børn bliver opmuntret, og at stivhed i bahá'í andagten omhyggeligt bør undgås. Jo mere universel og uformel bahá'í tilbedelsens karakter i Templet er, desto bedre. Statuer og billeder med undtagelse af Det Største Navn skal være strengt udelukket. Bønner åbenbaret af Bahá'u'lláh og Mesteren, så vel som Profeternes hellige skrifter, skal læses eller synges, så vel som hymner baseret på bahá'í eller ikke-bahá'í hellige skrifter.

(Fra et brev, dateret 11. april 1931, til Det Nationale Råd for De Forenede Stater og Canada)

(45)

Han håber oprigtigt, at synet af Templet, så vel som de principper, det står for, vil trænge ind i folkets hjerte på den lokalitet og hjælpe med at tiltrække dem til Troen. Det er ikke tilstrækkeligt at bygge et smukt bygningsværk, vi skal fylde det med oprigtige og hengivne sjæle, som vil søge dets åndelige atmosfære.

(Fra et brev, dateret 6. maj 1931, til Det Nationale Åndelige Råd for De Forenede Stater og Canada)

(46)

I har spurgt angående nogle planer, hvorved kapital kunne indsamles til Templet. Shoghi Effendi mener, at den bedste og ædleste metode er at have frie donationer, som gives spontant og med fornemmelsen af at ofre noget for at fremme Sagen. Det er med selvopofrelse, at dette Tempel skal bygges. Dette er den virkelig værdige metode. Dette princip udelukker derfor enhver metode, hvorved hjælp fra ikke-bahá'ier er medtaget. Et bahá'í Tempel skal bygges alene af bahá'ier; det er ikke en almindelig humanitær aktivitet, hvor man kunne anmode om hjælp fra en hvilken som helst person.

(Fra et brev, dateret 14. april 1932, til bahá'ierne i Kenosha Wisconsin) (47)

Jeres donationer til Templet, så vel som den bemærkelsesværdige måde hvorpå I assisterer de troende i deres bestræbelser på at udvide rækkevidden af deres arbejde med offentlig omtale, er virkelige og varige bidrag, I har ydet til Troen. For skønt I for nuværende er ude af stand til at bidrage økonomisk så meget, som I gjorde i tidligere år, så skal I ikke føle jer modløse, langt mindre skuffede. For den bedste måde, hvorpå I effektivt kan støtte tempelsagen, er ikke ved materielle midler, men ved moralsk hjælp, som det er jeres primære pligt at udstrække til dem, der har ansvaret for at opføre det hellige og enestående Bygningsværk. Det er hengivenhed, oprigtighed og ægte begejstring, som i det lange løb kan sikre fuldførelsen af vores elskede Tempel. Materielle overvejelser, skønt de er væsentlige, er under ingen omstændigheder det mest afgørende. Havde det været anderledes, ville Templet aldrig have nået det fremskredne stade, som det allerede så fint har opnået. For samfundets ressourcer er begrænsede og er blevet alvorligt påvirket i løbet af de sidste to år af en verdensomspændende økonomisk krise uden fortilfælde. På trods af alle disse materielle forhindringer har Templet gjort stadige fremskridt, og alene dette er tilstrækkeligt til at overbevise enhver objektiv betragter om den guddommelige kraft, der besjæler Troen – en kraft, over for hvilken alle materielle vanskeligheder uvægerligt må aftage.

(Fra et personligt brev, dateret 30. december 1933, til en troende) (48)

Med hensyn til at synge Tavler i Templet så ønsker Shoghi Effendi i denne forbindelse at opmuntre vennerne til at undgå alle former for stivhed og ensformighed, når det drejer sig om tilbedelse. Der er ingen indsigelse mod at fremsige eller synge bønner på det orientalske sprog, men der er heller ingen forpligtelse af nogen art til at antage en sådan form for bøn under en andagt i Templets auditorium. Det bør hverken kræves eller forbydes. Det, som man altid skal huske på, er, at med undtagelse af visse særlige obligatoriske bønner har Bahá'u'lláh ikke givet os nogen streng eller speciel bestemmelse i sager om tilbedelse, hvad enten det er i Templet eller andetsteds. Bøn er i sit inderste væsen en samtale mellem mennesket og Gud, og som sådan transcenderer den alle rituelle former og formler.

(Fra et brev, dateret 15. juni 1935, til Det Nationale Åndelige Råd for De Forenede Stater og Canada) (49)

Han var især henrykt over de bestræbelser, der er blevet gjort for at opkøbe jord til Ḥazíratu'l-Quds, så vel som over de bidrag, der er blevet indsamlet til denne med spænding ventede og

fortjenstfulde bestræbelse Han håber inderligt, at vennerne i løbet af det indeværende år vil blive bestyrket i at lægge fundamentet for det bygningsværk i enighed og erhverve et passende stykke land i det lands hovedstad. Han erklærede desuden, at færdiggørelsen af denne bestræbelse kræver uophørligt samarbejde og gensidig støtte og er betinget af opofrelse. Dette betydningsfulde projekt vil blive en optakt til opførelsen af et Mashriqu'l-Adhkár i det område og således øge antallet af Sagens organer ved at styrke dets guddommelige institutioner, hvilket bidrager til samfundets indflydelse og styrke og kaster glans og herlighed over dem alle.

(Fra et brev, dateret 14. maj 1936, til Det Nationale Åndelige Råd for
Egypten – oversat fra arabisk)

(50)

Denne bahá'í lære om menneskeligt fællesskab og venlighed indebærer, at vi altid skal være parate til at yde enhver bistand og hjælp, som vi kan, til dem som er i nød og lider. Bahá'í næstekærlighed er selve Lærens kerne og skal derfor udvikles i ethvert bahá'í samfund. Velgørende institutioner, så som børnehjem, gratis skoler og hospitaler til de fattige udgør en uundværlig del af et Mashriqu'l-Adhkár. Det er ethvert lokalt bahá'í samfunds forpligtelse at sikre dets fattige og nødlidende medlemmers velfærd uanset med alle til rådighed stående midler.

(Fra et personligt brev, dateret 26. juni 1936, til en troende)

(51)

Hvad angår kopien af en Tavle fra 'Abdu'l-Bahá, som du havde vedlagt i dit brev dateret 20. oktober, og hvori Mesteren definerer den orden, hvori Templets tilstødende bygninger skal bygges: Denne Tavle, mener Shoghi Effendi, bør ikke fortolkes for strengt, som om den giver en udtømmende orden, hvori disse tilføjelser skal bygges. Den skal heller ikke betragtes som en udtømmende liste over de bygninger, der i fremtiden vil blive opført rundt om et Mashriqu'l-Adhkárs centrale bygning. Det Internationale Retfærdighedens Hus vil blive nødt til endeligt at fastsætte antallet og rækkefølgen af disse fremtidige tilføjelser til Templet og at definere deres forbindelse til hinanden og til selve Templet. Hvis den er til rådighed, vil Beskytteren sætte pris på, at du sender Tavlens originale tekst til ham.

Hvad angår spørgsmålet om en administrativ bygnings forhold til Templet: Dette vil det også blive nødvendigt at definere i fremtiden, men hvilken aktuel form sådan et forhold end må antage, og med hvilke detaljer, så skal det baseres på det generelle princip, at disse to sæt bahá'í institutioner indbefatter to livsvigtige og forskelligartede, men uadskillelige aspekter af bahá'í livet: tilbedelse og tjeneste. Mashriqu'l-Adhkárs centrale bygning, der udelukkende er viet til tilbedelse, repræsenterer det åndelige element og opfylder derfor en primær funktion i ethvert bahá'í samfund, hvorimod alle andre tilføjelser til Templet, uanset om de har en streng administrativ, kulturel eller humanitær karakter, er sekundære og kommer i betydning næst efter selve Andagtshuset.

(Fra et brev, dateret 28. januar 1939, til
Det Nationale Åndelige Råd for De Forenede Stater og Canada)

(52)

Hvad angår hele spørgsmålet om Templet og de andagter, der holdes deri:

Han ønsker at understrege, at han er meget ivrig efter, nu hvor dette første og største Tempel i Vesten er blevet bygget og inden for få år af bahá'íerne vil blive brugt til tilbedelse og regelmæssig andagt, at ingen former, ingen ritualer, ingen faste sædvaner bliver indført ud over det minimale, som er skitseret i læren. Disse samlingers beskaffenhed er bøn, meditation og læsning fra vor Tros Hellige Skrifter og fra andre trosretninger; der kan være én eller flere oplæsere; enhver bahá'í der vælges, eller selv en ikke-bahá'í, må læse. Samlingerne bør være enkle, værdige og er beregnet til at opløfte sjælen og oplære den gennem at høre det skabende ord. Ingen taler må holdes, intet uvedkommende anliggende må introduceres.

Brugen af prædikestole er forbudt af Bahá'u'lláh; hvis personen, der læser, står på en lav platform for tydeligere at blive hørt, er der ingen indvending, men dette bør ikke indføjles som et arkitektonisk træk ved bygningen.

...

Oplæseren bør stå, hvor han eller hun bedst vil blive set og hørt af alle. Alle mindre detaljer angående denne sag overlades til jeres råd at afgøre efter at have modtaget råd fra eksperter. Som han allerede har meddelt jer, foreslår han at bruge faste snarere end flytbare siddepladser.

Kun vokalmusik må bruges, og hvor sangerne, eller sangeren skal stå, er også en sag, jeres råd skal afgøre; men igen, der skal ikke være et fast punkt, ingen arkitektoniske detaljer, der markerer et særligt sted. Akustik bør bestemt være den væsentligste overvejelse ved placering af sangerne.

...

Han behøver ikke fortælle jer, hvor betydningsfulde de beslutninger er, som I nu vil blive opfordret til at tage i forbindelse med fuldførelsen af Templet... Han tilskynder jer til hver en tid til at modtage de allerbedste tekniske råd og huske på, at det vigtigste er, at møderne i Templet bør gennemføres i smukke og fredfyldte omgivelser, i bekvemmelighed, med værdighed og enkelhed, og at tilhørerne skal være i stand til tydeligt at kunne høre og klangen være behagelig for øret.

(Fra et brev, dateret 20. juli 1946, til Det Nationale Åndelige Råd for
De Forenede Stater og Canada)

(53)

Det væsentligste ved udformningen, som fastsat af 'Abdu'l-Bahá, er, at bygningen skal have ni sider og have en cirkelrund facon. Bortset fra dette er arkitekten ikke begrænset på nogen måde i sit valg af udformningens stil.

(Fra et brev, dateret 25. juni 1954, til Det Nationale Åndelige Råd i Tyskland og Østrig, i *The Light of Divine Guidance: The Messages from the Guardian of the Bahá'í Faith to the Bahá'ís of Germany and Austria*, vol. 1, p. 216)

(54)

En passant, der er ét punkt, der skal nævnes, og det er, at Templet i Wilmette ikke udgør et mønster for andre templer, det repræsenterer heller ikke en ny type bahá'í arkitektur. Det er derfor ikke nødvendigt for jeres arkitekter at anstrenge sig for at følge det mønster. Hvad der skal gøres, er at følge Mesterens anvisninger med hensyn til Templet og så skabe noget, der vil være ønskeligt og passende for jeres område.

(Fra et brev, dateret 10. februar 1955, til Det Nationale Åndelige Råd for Tyskland og Østrig, i *The Light of Divine Guidance: The Messages from the Guardian of the Bahá'í Faith to the Bahá'ís of Germany and Austria*, vol. 1, p. 227) (55)

Ved bygningen af Templet skal man være omhyggelig med ikke at blive revet med af idealerne og følelserne i situationen, men holde begge ben solidt på jorden og indse, at de er bygninger af stål og sten. Det, som vil skabe et Andagtshus, der er tiltalende og tiltrækkende, er hvad der kræves – ikke en kopi af Bábs Gravmæle, eller Templet i Wilmette. Vi søger ikke fremragende eksempler på arkitektur, men snarere den frigørelse, der vil opstå af opførelsen af det første åndelige bygningsværk i Europa.

(Fra et brev, dateret 9. november 1956, til Det Nationale Åndelige Råd for Tyskland og Østrig) (56)

Den indflydelse, som dette Modertempel for hele Stillehavsområdet vil udøve, når det bliver opført, er uberegnelig og mystisk. Den Elskede Mester fortalte de amerikanske venner, at deres Tempel ville blive den største tavse underviser, og der er ingen tvivl om, at denne ene bygning har udøvet en stor indflydelse på udbredelsen af Troen, ikke kun i De Forenede Stater og den vestlige hemisfære, men ud over hele verden. Vi kan derfor forvente, at opførelsen af endnu et ”Modertempel” i hjertet af Australasien og et i Afrikas centrum, så vel som ét i hjertet af Europa, vil udøve en kolossal indflydelse, både lokalt og internationalt.

(Fra et brev, dateret 19. juli 1957, til Det Nationale Åndelige Råd i Australasien, i *Messages to the Antipodes: Communications from Shoghi Effendi to the Bahá'í Communities of Australasia* (Mona Vale: Bahá'í Publications Australia, 1997), p. 439) (57)

Fra breve skrevet af Det Universelle Retfærdighedens Hus

Vi har omhyggeligt overvejet de spørgsmål, I har rejst i jeres brev af 23. januar 1964, om brugen af et Mashriqu'l-Adhkár.

Det står jeres Råd frit for efter eget skøn at vælge uddrag fra de alment anerkendte skrifter fra ældre religioner.

Med henvisning til jeres forespørgsel om at bruge flere oplæsere i kor, så er dette tilladt forudsat, at det ikke forekommer, eller bliver, teatralisk i Rådets øjne. Med hensyn til placeringen af oplæseren har Den Elskede Beskytter allerede påpeget at: "Oplæseren skal stå, hvor han eller hun bedst vil blive set og hørt af alle."

Musik i Andagtshuset skal kun være sang, hvad enten det er af flere sangere eller én sanger. Det betyder ingenting, hvis en gæst, et a cappella-kor eller en solist anvendes forudsat, at en sådan brug ikke gøres til en lejlighed, hvor andagter offentliggøres, og der tages de forholdsregler, som I omtaler. Uden tvivl ville de fremragende optagelser, der er tilgængelige i dag, sikre den højeste kvalitet af fremførelse til en lav pris, men al forbindelse til vokalmusik i den centrale bygning indebærer sangernes fysiske tilstedeværelse.

I et brev til en troende i Chicago i 1931, "Bahá'í News" no. 55, side 4, udtrykte Shoghi Effendi gennem sin sekretær det håb, at "Nu hvor Templet er fuldent, vil det blive fyldt til randen med rene, søgende sjæle. Det bør adskille sig fra andre Andagthuse, som, selv om de er fyldt, er deres tiltrækningskilde den musik, der høres. Her bør ånden være så kraftfuld, at den genopliver hjertet hos enhver, der træder ind til Bahá'u'lláhs Herlighed."

Afslutningsvis åbenbarer et tilbageblik på de afsluttende afsnit af den elskede Beskytters tankevækkende budskab af 25. oktober 1929, stilet til det amerikanske Bahá'í Samfund, åbenbarer tydeligt et Mashriqu'l-Adhkárs sande egenskaber. I dem fordømmer han den ydre pragt af omstændelige og prangende ceremonier og advarer imod enhver antagelse om, "at selve den centrale Bygnings indre vil blive forvandlet til et konglomerat af religiøse forkyndelser", der tilbyder "et skuespil af usammenhængende og forvirrede sekteriske ceremonier og riter." Med sine afsluttende ord forbinder Shoghi Effendi bahá'í tilbedelse og tjeneste, der udspringer af Institutionen Mashriqu'l-Adhkár, som livsvigtige for genoplivelsen af verden, og hemmeligheden ved den enestående stilling, som denne ophøjede, kraftfulde og fremragende institution indtager.

(Fra et brev, dateret 13. marts 1964, til

Det Nationale Åndelige Råd for De Forenede Stater)

(58)

Angående bahá'í bryllupsceremonier, så ser vi ingen hindring for, at ceremonien bliver afholdt på trapperne uden for den centrale hal, men vi foreslår, at et endnu mere passende sted ville være boligen

på Tempelgrunden. Det ville også være passende, enten før eller efter ceremonien, at bønner og meditationer reciteres eller synges i selve Templet.

(Fra et brev, dateret 29. juli 1973, til Det Nationale Åndelige Råd i Panama) (59)

Fra begyndelsen af sin formidable mission henledte Bahá'u'lláh indtrængende nationernes opmærksomhed på nødvendigheden af at ordne de menneskelige anliggender på en sådan måde, at det ville skabe en verden forenet i alle livets væsentligste aspekter. I talløse vers og Tavler erklærede Han på mange forskellige måder igen og igen, ”verdens fremskridt” og ”nationernes udvikling” for værende blandt Guds forordninger for denne dag. Menneskehedens enhed, som på én og samme gang er det styrende princip og det højeste mål for Hans Åbenbaring, indebærer opnåelsen af en dynamisk sammenhæng mellem livets åndelige og praktiske krav her på Jorden. Denne sammenhængs absolutte nødvendighed er umiskendeligt illustreret i Hans forordning for et Mashriqu'l-Adhkár, det åndelige centrum for ethvert bahá'í samfund, hvorom tilliggende bygninger, viet til menneskehedens samfundsmæssige, humanitære, uddannelsesmæssige og videnskabelige fremskridt, skal blomstre.

(Fra et brev, dateret 20. oktober 1983, til verdens bahá'ier) (60)

Som vi har sagt i et tidligere budskab, kræver samfundets blomstring, specielt på det lokale område, en betydningsfuld forbedring i adfærdsmønstre: de mønstre, hvorved det fælles udtryk for de individuelle medlemmers dyder og det lokale åndelige råds funktion tydeliggøres i samfundets enhed og fællesskab og dynamikken i dets aktivitet og vækst. Dette kræver integration af de enkelte bestanddele – voksne, unge og børn – i åndelige, samfundsmæssige, uddannelsesmæssige og administrative aktiviteter og deres involvering i lokale undervisnings- og udviklingsplaner. Det indebærer en fælles vilje og følelse af formål at sikre det åndelige råd gennem årlige valg. Det involverer praksissen med fælles tilbedelse af Gud. Derfor er det væsentligt for samfundets åndelige liv, at vennerne holder regelmæssige andagtsmøder i lokale bahá'í centre, hvor de er tilgængelige, eller andre steder, inklusiv de troendes hjem.

(Riḍván Budskabet 1996 til verdens bahá'ier) (61)

I ethvert land ser vi en voksende tørst efter et åndeligt liv og moralsk klarhed. Der er en erkendelse af ineffektiviteten i planer og programmer til at forbedre mennesket, som ikke har rod i et liv med åndelig bevidsthed og etiske værdier. Hvem vil være bedre udrustet til at tilfredsstille denne længsel end dem, som allerede er inspireret af Bahá'u'lláhs lære og bistået af Hans kraft.

...

Den åndelige vækst, der er fremkaldt af individuel andagt, bliver forstærket af kærligt samvær blandt vennerne i enhver lokalitet ved tilbedelse som et samfund og ved tjeneste for Troen og ens medmennesker. Disse fælles aspekter ved det gudfrygtige liv relaterer sig til loven om Mashriqu'l-Adhkár, hvilket fremgår af Kitáb-i-Aqdas. Skønt tiden ikke er kommet til at bygge lokale

Mashriqu'l-Adhkárer, er det at afholde regelmæssige møder for at tilbede åben for alle og bahá'í samfundenes engagement i projekter til humanitær tjeneste udtryk for dette element i bahá'í livet og et yderligere skridt i realiseringen af Guds Lov.

Bahá'u'lláh har skrevet: ”Vi har smykket ytringens himmel med stjerner af guddommelig visdom og hellige forordninger som en rig gave fra Vor side. I sandhed, Vi er Den Evigt Tilgivende, Den Mest Gavmilde. Oh Guds venner i alle egne! Kend disse dages dyrebarhed, og hold fast i, hvad der end er blevet nedsendt fra Gud, Den Mægtigste, Den Mest Ophøjede. I sandhed, Han ihukommer jer i Det Største Fængsel og vejleder jer i det, som vil få jer til at drage nær til et stade, som glæder øjnene hos de rene i hjertet. Må herlighed hvile på jer og på dem, som har nået til den levende kilde, der flyder ud fra Min vidunderlige Pen.”

Det er vor bøn ved Den Hellige Tærskel, at den større opmærksomhed på Lærens åndelige hjerte, som disse love udtrykker, vil forstærke vennernes hengivenhed for Kilden til alle gaver og blandt Hans åndeligt udhungrede børn tiltrække modtagelige sjæle til Sagen.

(Fra et brev, dateret 28. december 1999, til verdens bahá'íer)

(62)

Et træk ved Den Femte Epoke vil være berigelsen af samfundets andagtsliv gennem oprettelsen af nationale Andagtshuse, efterhånden som omstændighederne i de nationale samfund tillader det. Fastsættelse af tidspunkter for disse projekter vil blive afgjort af Det Universelle Retfærdighedens Hus i relation til fremgangen i processen med gruppevis indmeldelse i landene. Denne udvikling vil udfolde sig på hinanden følgende stadier i 'Abdu'l-Bahás Guddommelige Plan. Ved færdiggørelsen af vestens Modertempel påbegyndte Beskytteren et program for oprettelse af kontinentale templer. De første blandt disse var Mashriqu'l-Adhkárer i Kampala, Sydney og Frankfurt, som blev bygget i henhold til målene for Tiårsplanen. Det Universelle Retfærdighedens Hus fortsatte ad denne vej med bygningen af Templer i Panama City, Apia og New Delhi. Men dette kontinentale stadium mangler færdiggørelse: Endnu en bygning mangler at blive opført. Det er med dyb taknemlighed og glæde, at vi på dette gunstige tidspunkt bekendtgør beslutningen om at gå i gang med dette sidste projekt. Under Femårsplanen vil opførelsen af Modertemplet i Sydamerika i Santiago i Chile begynde, og således opfylder et klart ønske, udtrykt af Shoghi Effendi.

(Riḍván budskabet 2001 til verdens bahá'íer)

(63)

Midt på eftermiddagen den 11. Riḍván for et hundrede år siden løftede 'Abdu'l-Bahá stående foran en tilskuerskare på flere hundrede mennesker en økse og huggede igennem grønsværen på Tempelgrunden ved Grosse Point nord for Chicago. De, som var inviteret til at bryde jorden sammen med Ham denne forårsdag, kom fra forskellige baggrunde – der var nordmænd, indere, franskmænd, japanere, persere, oprindelige amerikanere for blot at nævne nogle få. Det var som om det Andagtshus, som endnu ikke var bygget, opfyldte Mesterens ønsker for enhver sådan bygning, og som kom til udtryk ved den aftens ceremoni: ”At menneskeheden ville finde et mødested” og ”at kundgørelsen om menneskehedens enhed ville udgå fra dets åbne hellige forgård”.

Hans tilhørere ved denne lejlighed og alle, der hørte Ham i løbet af Hans rejser til Ægypten og Vesten, må blot vagt have opfattet de vidtrækkende implikationer i Hans ord om samfundet, dets værdier, og hvad det er optaget af. Endnu i dag er der næppe nogen, der kan gøre krav på at have fået andet end et glimt, fjernt og utydeligt, af det fremtidige samfund, som Bahá'u'lláhs Åbenbaring er bestemt til at skabe. For ingen skal tro, at den civilisation, mod hvilken den guddommelige lære driver menneskeheden, udelukkende vil følge af en regulering af den nuværende orden. Langt fra. I en tale, som Han gav nogle dage efter, at Han havde nedlagt grundstenen til Vestens Modertempel, udtalte 'Abdu'l-Bahá, at "et af resultaterne af de åndelige kræfters manifestering vil være, at menneskenes verden vil tilpasse sig til en ny social form," at "Guds retfærdighed vil åbenbares i alle menneskelige anliggender". Disse og talrige andre ytringer fra Mesteren, som bahá'í samfundet igen og igen vender sig mod ved denne hundredårsfejring, gør os opmærksomme på den afstand, der adskiller samfundet, som det nu er ordnet, fra den formidable vision, som Hans Fader gav verden i gave.

...

I vores Ridván budskab 2001 pegede vi på, at i lande hvor processen med gruppevis indskrivning var tilstrækkelig fremskreden, og hvor forholdene i de nationale samfund var gode, ville vi godkende oprettelsen af Andagtshuse på det nationale niveau, hvis opførelse ville blive et træk i Den Femte Epoke af Troens formende tidsalder. Med stor glæde kan vi nu meddele, at nationale Mashriq'u'l-Adhkárer vil blive rejst i to lande: i Den Demokratiske Republik Congo og i Papua Ny Guinea. Her opfyldes vitterligt de kriterier, som vi har fastsat, og deres befolkningers svar på de muligheder, der er skabt af den nuværende række planer, har været intet mindre end bemærkelsesværdigt. Med opførelsen af det sidste af de kontinentale templer i Santiago på vej, giver iværksættelsen af projekter til opførelse af nationale Andagtshuse endnu et opmuntrende bevis på Guds Tros gennemslagskraft i samfundets jordbund.

Endnu et skridt er muligt. Det Mashriq'u'l-Adhkár, som 'Abdu'l-Bahá beskriver, som "en af de mest væsentlige institutioner i verden," forener to væsentlige, uadskillelige aspekter af bahá'í livet: tilbedelse og tjeneste. Foreningen af disse to reflekteres også i den sammenhæng, der eksisterer blandt Planens samfundsopbyggende træk, især den fremspirende andagtsfulde ånd som finder udtryk i andagtsmøder og en opdragende proces, der opbygger kapacitet til at tjene menneskeheden. Det indbyrdes forhold mellem tilbedelse og tjeneste er særligt udtalt i de områder over hele verden, hvor bahá'í samfundene har haft betydelig vækst og vokset i vitalitet, og hvor engagementet i social aktion er tydeligt. Nogle af dem er blevet betegnet som steder for udbredelse af læring til at nære vennernes evne til at fremme juniorprogrammer i tilknyttede regioner. Evnen til at opretholde dette program, vil også, som vi har påpeget, stimulere udviklingen af studiegrupper og undervisning af børn. Udover sit primære formål forstærker disse steder for læring således hele udbredelses- og konsolideringsplanen. I de kommende år vil det være i sådanne områder at opførelsen af et lokalt Mashriq'u'l-Adhkár vil kunne overvejes. Med vores hjerter fyldt af taknemmelighed til Den Urgamle Skønhed, glæder vi os over at kunne meddele jer, at vi skal indlede rådslagninger med de respektive nationale åndelige råd om opførelse af de første lokale

Andagtshuse i følgende områder: Battambang, Kambodia; Bihar Sharif, Indien; Matunda Soy, Kenya; Norte del Cauca, Columbia og Tanna, Vanuato.

For at støtte opførelsen af de to nationale og de fem lokale Mashriqu'l-Adhkárer, har vi besluttet at oprette en Tempelfond ved Verdenscentret til fordel for alle disse projekter. Overalt inviteres vennerne til at bidrage til den med så stor en offervilje, som deres midler tillader.

Elskede samarbejdspartnere: Den jord, der blev brudt af 'Abdu'l-Bahá for hundred år siden, skal atter brydes i yderligere syv lande, og dette er blot indledningen til den dag, hvor der i alle byer og landsbyer vil blive rejst en bygning til tilbedelse af Herren, i lydighed mod Bahá'u'lláhs bud. Fra disse Dæmringssteder til ihukommelse af Gud vil Hans lys' stråler skinne og Hans lovprisnings hymner runge ud.

(Riḍván budskabet 2012 til verdens bahá'íer)

(64)

I flere og flere områder øges vækstprogrammet i omfang og bliver mere sammensat, hvilket falder sammen med den stigende kapacitet hos Planens tre hovedpersoner – individet, samfundet og Troens institutioner – med at skabe et gensidigt støttende miljø. Og vi er henrykte over, at der, som forventet, er et stadigt voksende antal områder, hvor hundrede eller flere personer nu gør det lettere for tusinde eller flere at væve et livsmønster, der er åndeligt, dynamisk og forvandlende. Den dybere mening med processen er naturligvis selv fra starten en kollektiv bevægelse hen mod den vision mod materiel og åndelig velstand, der fremsattes af Ham, som er verdens Livgiver. Men når så mange er involveret, bliver en hel befolknings bevægelse tydelig.

Denne bevægelse er særlig tydelig i de områder, hvor et lokalt Mashriqu'l-Adhkár skal oprettes. Som for eksempel i Vanuato. Og det er på baggrund af fortsat udbredelse og konsolidering – det intensive vækstprogram er netop afsluttet – at vennerne sammen med resten af øens beboere aktivt udforsker, hvad det betyder at et Mashriqu'l-Adhkár, - et "kollektivt midtpunkt for menneskers sjæle", bliver rejst blandt dem. Med de traditionelle lederes aktive støtte har øboerne på Tanna givet ikke mindre end et hundrede arkitekttegnede ideer til Templet, som viser i hvilken udstrækning Andagtshuset har fængslet fantasien, og som åbner betagende udsigter for den indflydelse, det er meningen, det kan udøve på de liv, der skal leves i dets skygge.

(Riḍván budskabet 2014 til verdens bahá'íer)

(65)

Der er gået over to år siden vor bekendtgørelse ved Riḍván 2012 om projekter, der vil rejse to nationale og fem lokale Andagtshuse, og som skal videreføres samtidig med konstruktionen i Santiago i Chile af det sidste af de kontinentale Mashriqu'l-Adhkárer. Disse foretagender, der er uløseligt forbundet med udviklingen i samfundslivet, støttet overalt gennem andagt og tjeneste, er yderligere skridt i den sublime gerning, der er betroet menneskeheden af Bahá'u'lláh, med at bygge Andagtshuse "ud over landene i Hans navn, Han som er alle religioners Herre" – centre, hvor sjæle kan samles "harmonisk afstemt til hinanden" for at høre de guddommelige vers og opsende bønner, og hvorfra "lovprisningens stemmer må stige op til Kongeriget" og "Guds vellugt" blive udbredt.

Vi er dybt bevægede over reaktionen i alle dele af verden på vor opfordring. Især i de nationer og lokaliteter, der for nylig er blevet udpeget til at bygge et Andagtshus, har vi været vidne til vennernes spontane udtryk for glæde, deres umiddelbare og hjertelige engagement i at give deres andel til at gennemføre det afgørende og nært forestående arbejde og øge dynamikken i de aktiviteter, der er uløseligt forbundet med, at der kommer et Mashriqu'l-Adhkár i en befolkning, deres opofrende bidrag af tid, energi og materielle ressourcer i en mangfoldighed af former og deres vedvarende bestræbelser på at vække voksende grupper til visionen i de bygninger, som er viet fuldstændigt til ihukommelse af Gud, og som vil blive grundlagt i deres midte. Den beredvillige reaktion fra Det Største Navns samfund varsler virkelig godt for dets evne til at fremme disse kollektive foretagender.

...

I fire lande er projekterne nået frem til forberedelsesfasen af et design til Tempelbygningen. Dette begynder med udvælgelsen af potentielle arkitekter og formuleringen af en arkitektonisk instruks, der definerer kravene til strukturen, og det resulterer til slut i en kontrakt for det endelige design. Arkitekterne præsenteres for den særlige udfordring at designe Templer ”så fuldkomne, som det er muligt i tilværelsens verden”, der harmonerer naturligt med den lokale kultur og det daglige liv for dem, der vil samles for at bede og meditere deri. Opgaven kræver kreativitet og færdighed i at kombinere skønhed, ynde og værdighed med mådehold, funktionalitet og økonomi. En række arkitekter fra nær og fjern har gladelig tilbudt deres tjenester, og selv om sådanne bidrag naturligvis er velkomne, tager de nationale råd tilbørligt hensyn til værdien af at engagere arkitekter, der er velkendt med området, hvor bygningsværket skal bygges.

...

Medens vennerne verden over glæder sig over disse opmuntrende fremskridt, forbliver deres energier fokuseret på de processer, som tager til i styrke i område efter område. I dette har de ikke undladt at påskønne den dynamiske vekselvirkning mellem tilbudelse og bestræbelserne på at løfte de åndelige, sociale og materielle forhold i samfundet. Måtte de, som således arbejder i byer og storbyer, nabolag og landsbyer, udlede indsigter fra de anstrengelser, der blev gjort for at rejse de første to Andagtshuse ved overgangen til det 20. århundrede, i Østen og så i Vesten.

I byen Ishqabad rettede en hengiven gruppe troende, som slog sig ned her fra Persien, og som for en tid fandt fred og ro i Turkmenistan, deres energi mod at skabe et livsmønster, der ville genspejle de ophøjede åndelige og samfundsmæssige principper, der er nedfældet i Bahá'u'lláhs Åbenbaring. Inden for et tidsrum af nogle få årtier blev denne gruppe, der oprindeligt bestod af en håndfuld familier, forenet dér med andre og voksede til nogle få tusind troende. Dette samfund, forstærket af kammeratskabets bånd og besjælet af enhed i formål og en ånd af troskab, var i stand til at opnå en høj grad af sammenhold og udvikling, som det vandt berømmelse for ud over hele bahá'í verdenen. Disse venner, vejledt af deres forståelse af den guddommelige Lære, og inden for grænserne af den religiøse frihed, der blev dem tilstået, arbejdede hårdt for at skabe de omstændigheder, der ville føre til grundlæggelsen af et Mashriqu'l-Adhkár, den ”institution der var kronen på ethvert bahá'í samfund”. På et passende, afgrænset landområde i centrum af byen,

der var blevet erhvervet nogle år tidligere med samtykke fra Den Velsignede Skønhed Selv, blev der bygget anlæg til fælles trivsel – et forsamlingshus, skoler til børn, et herberg til besøgende og en lille klinik blandt andet. Et tegn på Ishqabad bahá'íernes bemærkelsesværdige bedrifter, der i de produktive år blev fremhævet for deres velstand, ædelmodighed og intellektuelle og kulturelle opnaelser, var deres omsorg for at sikre, at alle bahá'í børn og unge kunne læse og skrive i et samfund med meget udbredt analfabetisme, specielt blandt piger. I et sådant miljø med forenede bestræbelser og fremskridt og næret på ethvert niveau i udviklingen af 'Abdu'l-Bahá, dukkede et storslået Andagtshus op – det mest fremragende bygningsværk i området. I over tyve år oplevede vennerne den himmelske fryd at have virkeliggjort deres ophøjede mål: Oprettelsen af et brændpunkt for tilbedelse, et nervecenter for samfundsliv, et sted hvor sjæle samledes ved daggry til ydmyg påkaldelse og fællesskab, før de strømmede ud af dørene for at tage fat på deres daglige gøremål. Skønt irreligionens kræfter med tiden blæste gennem regionen og gjorde deres håb til skamme, så er et Mashriqu'l-Adhkár's kortlivede forekomst i Ishqabad et blivende testamente for viljen og bestræbelsen hos en gruppe troende, der oprettede et rigt livsmønster, som fik sin drivkraft fra Det Skabende Ords magt.

På den vestlige halvkugle, og kort efter at arbejdet på Andagtshuset i Ishqabad var påbegyndt, blev medlemmerne af det spirende bahá'í samfund i Nordamerika opildnet til at demonstrere deres tro og hengivenhed ved at konstruere deres eget Tempel, og de skrev i 1903 for at anmode om Mesterens samtykke. Fra det øjeblik blev et Mashriqu'l-Adhkár uløseligt forbundet med skæbnen for de mennesker, der var Bahá'u'lláhs hengivne tjenere. Selv om fremgangen for dette udviklede projekt blev forsinket i årtier af virkningerne af to verdenskrige og en udbredt økonomisk depression, så var ethvert trin i dets udvikling nært knyttet til samfundets udvidelse og udfoldelsen af dets administration. På den samme dag som begravelsen af Bábs hellige jordiske rester fandt sted på Karmelbjerget i marts 1909, samledes delegerede for at oprette the Bahá'í Tempel Unity, en national organisation, hvis valgte bestyrelse blev kernen i kontinentets fjerntliggende lokale samfund. Denne udvikling førte snart til dannelsen af Det Nationale Åndelige Råd for Bahá'ierne i De Forenede Stater og Canada. 'Abdu'l-Bahá lagde selv grundstenen til bygningen under sine rejser til Nordamerika og udrustede Vestens Modertempel med vældige åndelige potentialer. Og bidrag til dette historiske foretagende strømmede ind fra bahá'í centre i Afrika, Asien, Europa, Latinamerika og Stillehavsområdet – en demonstration af solidariteten og opofrelsen mellem bahá'ier i Øst og Vest.

Som Bahá'u'lláhs tilhængere i hvert et land centrerer deres tanker på Gud, og hver dag er optaget af at ihukomme Ham og uophørligt gør en indsats i Hans Navn, lad dem da hente inspiration fra disse gribende ord, som 'Abdu'l-Bahá henvendte til en troende, som helligede sig bygningen af det første Andagtshus, der blev rejst under Hans omsorgsfulde og kærlige ledelse:

Hast nu til Ishqabad i den yderste frigjorthed, og optændt af tiltrækningens ild overgiv Guds venner 'Abdu'l-Bahás glødende hilsener. Kys den enkeltes ansigt, og udtryk denne tjeners dybe og oprigtige hengivenhed for alle. I skal på 'Abdu'l-Bahás vegne flytte jorden, transportere mørtelen og slæbe stenene for at bygge et Mashriqu'l-Adhkár, sådan at henrykkelsen over denne tjeneste må bringe fryd og glæde til Tjenestens Centrum. Det Mashriqu'l-Adhkár er Herrens første synlige og åbenbare institution. Det er derfor denne

tjeners håb, at hver eneste fromme og retfærdige sjæl vil ofre alt, hvad han har, udvise stor glæde og jubel og fryde sig over at bære jord og mørtel, sådan at Dette Guddommelige Bygningsværk må blive rejst, Guds Sag må blive udbredt, og at vennerne må rejse sig i alle verdenshjørner med den største beslutsomhed for at fuldføre denne store opgave. Hvis 'Abdu'l-Bahá ikke var sat i fængsel, og der ikke var hindringer på hans vej, ville han afgjort selv haste til Ishqabad og med den største fryd og glæde bære jord til opførelsen af et Mashriqu'l-Adhkár. Det sømmer sig for vennerne nu at rejse sig med den hensigt in mente at tjene i mit sted, sådan at dette bygningsværk på kort tid må blive åbenbaret for alles øjne, at Guds elskede må beskæftige sig med at omtale Abhá Skønheden, at melodierne fra Mashriqu'l-Adhkár må stige op ved daggry til Forsamlingen i Det Høje, og Guds nattergales sange må bringe glæde og begejstring til beboerne i Det Alherlige Rige. Således vil hjerterne fryde sig, sjælene glæde sig ved de glade tidender og sindene blive oplyst. Dette er de oprigtiges højeste håb; dette er det kæreste ønske for dem, der er Gud nær.

(Fra et brev, dateret 1. august 2014, til verdens bahá'ier)

(66)

Mashriqu'l-Adhkár er et enestående begreb i religionens annaler, og det symboliserer læren om Guds Nye Dag. Mashriqu'l-Adhkár er et samlingssted for samfundet til at fremme inderlig hengivenhed og står som et universelt sted for tilbedelse, åben for alle beboerne i en lokalitet uanset deres religiøse tilhørsforhold, baggrund, etnicitet eller køn, og er et tilflugtssted for den dybeste meditation over åndelig virkelighed og livets grundlæggende spørgsmål, inklusiv individuelt og kollektivt ansvar for at forbedre samfundet. Mænd og kvinder, børn og unge holdes i dens favn som ligeværdige. Denne enestående og indbyggede universalitet er indeholdt i selve Mashriqu'l-Adhkárs struktur, hvis design som en ni-kantet bygning bibringer en fornemmelse af fuldstændighed og fuldkommenhed, symboliseret af det tal.

Som det sted, hvorfra åndelige kræfter skal stråle, er et Mashriqu'l-Adhkár fokuspunktet for de tilliggende bygninger, der skal bygges til menneskehedens trivsel, og er et udtryk for den fælles vilje og iver efter at tjene. Disse tilliggende bygninger – centre for uddannelse og videnskabelig læring, så vel som kulturelle og humanitære bestræbelser – personificerer idealerne om samfundsmæssige og åndelige fremskridt, der skal opnås gennem anvendelsen af kundskab, og demonstrerer hvordan de, når religion og videnskab er i harmoni, højner menneskets stade og fører til civilisationens opblomstring. Som jeres liv så rigeligt beviser, skal tilbedelse, selv om det er afgørende for menneskets indre liv og livsvigtig for åndelig udvikling, også føre til gerninger, der giver ydre udtryk for den indre forvandling. Dette begreb om tilbedelse – uadskilleligt fra tjeneste – bliver forkyndt af et Mashriqu'l-Adhkár. I denne forbindelse erklærer Shoghi Effendi:

Adskilt fra de samfundsmæssige, humanitære, uddannelsesmæssige og videnskabelige bestræbelser, centreret omkring tilliggende bygninger til Mashriqu'l-Adhkár, kan bahá'í tilbedelse, hvor ophøjet den end er i sin idé, hvor lidenskabelig i sin iver, aldrig håbe på at opnå noget ud over de sparsomme og ofte flygtige resultater, der skabes af asketens overvejelser eller fællesskabet med den passive tilbeder. Den

kan ikke yde varig tilfredsstillelse og gavn for tilbederen selv, og langt mindre for menneskeheden generelt, medmindre og indtil den bliver forvandlet og indgydt i den dynamiske og uselviske tjeneste for menneskehedens sag, hvilket er det ophøjede privilegium for et Mashriqu'l-Adhkárs tilliggende bygninger at fremme og arbejde for.

De Lysende Tvillingeskikkelser i denne strålende tidsalder har lært os dette: Bøn er sjælens absolut nødvendige åndelige samtale med sin Skaber, direkte og uden mellemlid. Det er den åndelige føde, der opretholder åndens liv. Ligesom morgenduggen bringer den friskhed til hjertet og renser det, idet den befrier det for tilknytning til det insisterende selv. Den er en ild, der brænder slørene bort, og et lys, der fører til genforeningens hav med Den Almægtige. På sine vinger svæver sjælen i Guds himle og drager nærmere til den guddommelige virkelighed. Udviklingen af sjælens grænseløse kapacitet og tiltrækningen til Guds gaver er afhængig af dens kvalitet, men langvarig bøn er ikke ønskværdig. De kræfter, der ligger skjult i bøn, bliver åbenbaret, når den er motiveret af kærlighed til Gud, ud over enhver frygt eller gunst og fri for praleri og overtro. Den skal udtrykkes med et oprigtigt og rent hjerte, som bidrager til eftertænksomhed og meditation, sådan at den rationelle evne kan blive oplyst af dens virkninger. En sådan bøn vil transcendere ordenes begrænsning og gå langt ud over rene lyde. Sødmen i dens melodier må nødvendigvis glæde og opløfte hjertet og forstærke Ordets gennemtrængende kraft, idet den forvandler jordiske tilbøjeligheder til himmelske egenskaber og inspirere til uselvsk tjeneste for menneskeheden.

...

Vi har opfordret bahá'íerne til i deres bestræbelser på at opbygge samfundet at se skabelsen af et nyt mønster for, hvordan samfundet kan blive. Forstået i sin helhed fremmer dét mønster evnen til at tjene – til gavn for uddannelse af de yngre generationer, til styrkelse af ungdommen, til børns åndelige uddannelse, til højnelse af evnen til at trække på indflydelsen fra Guds Ord ved at ledsage andre ind på tjenestens område og til et folks samfundsmæssige og økonomiske fremgang i lyset af tidsalderens guddommelige lære. Grundlæggende for dét mønster er andagtsmødet – et fælles aspekt ved det gudfrygtige liv og en dimension af begrebet Mashriqu'l-Adhkár – som repræsenterer en mageløs lejlighed for jeres samfund til ikke kun at tilbede Den Almægtige og søge Hans velsignelser i jeres eget liv, men til at strække bønnens åndelige energier ud til jeres medborgere, til at genskabe tilbedelsens renhed for dem, til at antænde troen på Guds bekræftelser i deres hjerter og til at styrke deres og ikke mindst jeres egen iver efter at tjene nationen og menneskeheden og vise konstruktiv robusthed på retfærdighedens vej.

Elskede venner: Sammenkomster viet til bøn i hele jeres velsignede land, i hvert et nabolag, enhver by, landsby og bosættelse og den forøgede adgang, som jeres landsmænd opnår til bahá'í bønner, gør jeres samfund i stand til at få enhedens lys til at skinne i menneskehedens forsamling og giver støtte til jeres medtroendes bestræbelser ud over hele verden. Plant da frøene til fremtidige Mashriqu'l-Adhkárer til gavn for alle, og antænd talløse lysende fyrtårne imod hadets og uretfærdighedens mørke.

(Fra et brev, dateret 18. december 2014, til bahá'íerne i Iran)

(67)

Den systematiske udførelse af Planen i alle dens dimensioner fører til et mønster med kollektiv stræben, der ikke kun udmærker sig ved sin forpligtelse til at tjene, men også ved sin tiltrækning til tilbedelse. Den intensivering i aktivitet, som de næste fem år kræver, vil yderligere berige det andagtsliv, som er fælles for dem, der tjener side om side i områder over hele verden. Denne berigelsesproces er allerede meget fremskreden: Se blot, for eksempel, hvordan sammenkomster til tilbedelse er blevet integreret i kernen af samfundslivet. Andagtsmøder er begivenheder, som enhver sjæl kan tage del i, indåndende de himmelske veldufte, opleve bønnens sødme, meditere over Det Skabende Ord, blive ført på nådens vinger og samtale med Den Elskede. Det fremkalder følelser af fællesskab og fælles sag, særligt i de åndeligt ophøjede samtaler, som naturligt opstår på sådanne tidspunkter, og hvorigennem "det menneskelige hjertes by" bliver åbnet. Ved at indkalde til en sammenkomst til tilbedelse, hvor voksne og børn af enhver baggrund er velkomne, vækkes ånden i et Mashriqu'l-Adhkár i en hvilken som helst lokalitet. Forøgelsen af et samfunds åndelige karakter har også en virkning på nittendagsfesten og kan mærkes på andre tidspunkter, hvor vennerne kommer sammen.

(Fra et brev, dateret 29. december 2015, til
Konferencen for De Kontinentale Rådgivernævn)

(68)

Et Mashriqu'l-Adhkár er "en af de mest livsvigtige institutioner i verden". Et Tempel og dens tilknyttede bygninger personificerer to afgørende og uadskillelige aspekter af bahá'í livet: tilbedelse og tjeneste. Som et stærkt symbol og et integreret element af den guddommelige civilisation, som Bahá'u'lláhs Åbenbaring fører alle folkeslag henimod, bliver Andagtshuset brændpunktet for det samfund, hvorfra det opstår. "De hellige veldufte fra et Mashriqu'l-Adhkár", forklarer 'Abdu'l-Bahá, "levendegør de retfærdiges sjæle, og dets livgivende briser skænker liv til de rene af hjertet." Dets indflydelse er virkelig som at opdanne et helt folk til at række ud efter en dybere følelse af forenet formål. Bahá'í verdenens blik er i denne time fæstet på det nyligt indviede Tempel, og vi er sikre på, at denne med længsel ventede sejr vil bringe glæde til vennerne overalt. Men de vil sikkert ikke være tilfredse med blot at fryde sig indbyrdes. Lad dem, inspireret af alt det, som dette sublime bygningsværk står for, invitere andre til at opdage den varige glæde, der kommer fra lovprisningen af Gud og fra tjeneste for menneskeheden.

Idet vi bøjer vore hoveder ved Den Ældgamle Skønheds tærskel, takker vi for, at Han har gjort Sine hengivne tilhængere i stand til at bygge et så bemærkelsesværdigt Tempel, formet af glas, sten og lys, idet tiltrækningen til det hellige næres. Den taknemlighed, vi føler, forøger vores længsel efter den strålende dag, hvor velsignelsen fra et Mashriqu'l-Adhkár vil blive skænket enhver by og landsby, og vi holder først og fremmest spændt øje med de lande, hvor nationale og lokale Andagtshuse begynder at dukke op. Må det strålende syn af det, som Det Største Navns samfund nu har fuldført i Santiago, anspore de trofaste overalt til at intensivere deres tjeneste, hvor ydmyg den end er, udført til at forbedre verden, skænket til Guds Herlighed.

(Fra et brev, dateret 14. oktober 2016, til vennerne samlet i Santiago,
i Chile, til indvielsen af Sydamerikas Modertempel)

(69)

Et helt år er endnu ikke hengået, siden bahá'í verdenen markerede fuldførelsen af det sidste af de kontinentale Andagtshuse, og et nyt morgengry bryder allerede frem i udviklingen af institutionen Mashriqu'l-Adhkár. I er samlet på selve dæmringsstedet – beliggenheden for det første lokale Andagtshus, der rejser over horisonten i den fase, som nu er indledt. Indvielsen af dette enestående bygningsværk er en historisk begivenhed, der bebuder tilsynskomsten af mange flere lokale så vel som nationale Mashriqu'l-Adhkárer i lydighed mod Bahá'u'lláhs bud, åbenbaret i Hans Helligste Bog: ”Byg andagtshuse i alle landene i Hans navn, Han som er alle religioners Herre.”

At et Andagtshus er bygget i Battambang ... er et vidnesbyrd om, hvor klart troens lys skinner i vennernes hjerter der. Dets design, en dygtig cambodiansk arkitekts værk, genspejler ynden og skønheden i den nations kultur; det bruger innovative teknikker, men blander dem med former, der er traditionelle i regionen; det tilhører ubestrideligt det land, hvorfra det har rejst sig. Selv før dets indvielse er det lykkedes Templet at højne bevidstheden hos dem, der opholder sig i dets skygge, om et tema, der er indbygget i et Mashriqu'l-Adhkár – at tilbedelse og tjeneste i et samfunds liv er uløseligt forbundne. Det har næret en større påskønnelse af enhedens betydning, der nu forstærkes gennem den fælles tilbedelse, der vil forekomme inden for dets mure. Dets fremkomst ansporer de bestræbelser, der bliver gjort for at fostre samfund med et åndeligt særpræg. Det er en bygning med et ædelt formål, opført af et folk med en ædel ånd.

(Fra et brev, dateret 1. september 2017, til vennerne samlet i Battambang, i Cambodia, til indvielsen af Andagtshuset)

(70)

Fra breve skrevet på vegne af Det Universelle Retfærdighedens Hus

Om de tilliggende bygninger til et Mashriqu'l-Adhkár er der en mængde henvisninger i 'Abdu'l-Bahás Tavler og taler til disse ”vigtige tilføjelser”. For eksempel angav Han en skole for forældreløse børn, et hospital og et apotek for de fattige, et hjem til de plejekrævende, et universitet for videregående videnskabelig uddannelse og et herberg. Et andet sted erklærer Han, efter af have angivet de foregående institutioner, at andre filantropiske bygninger skal bygges.... Det Universelle Retfærdighedens Hus har også sagt, at det ikke har set nogen tekst, der kræver, at antallet af tilbygninger skulle være ni.

(Fra et personligt brev, dateret 18. marts 1974, til en troende)

(71)

Et symbol på denne proces (bahá'í involvering i udviklingsprojekter) kan ses i Andagtshuset og dets tilliggende bygninger. Den første del, der bygges, er den centrale bygning, som er samfundets åndelige hjerte. Derpå, og som det ydre udtryk for dette åndelige hjerte, bliver de forskellige tilliggende bygninger, de ”institutioner til socialforsorg, som skal yde hjælp til de lidende, underhold til de fattige, beskyttelse til den vejfarende, trøst til de sørgende og uddannelse til de uvidende”, gradvist opført og begynder at fungere. Denne proces begynder på fosterstadiet, længe før et bahá'í samfund når stadiet med at bygge sit eget Mashriqu'l-Adhkár, for selv et lokalt center, som et bahá'í samfund opfører, kan begynde at tjene ikke kun som det åndelige og administrative center og

samlingssted for samfundet, men også som stedet for en vejledende skole og hjertet i andre aspekter af samfundslivet. Men det princip består, at det åndelige går forud for det materielle. Først kommer Bahá'u'lláhs Åbenbarings oplysning af hjerterne og sindene, og så rører de troendes græsrodde på sig og ønsker at anvende disse læresætninger på deres samfunds daglige liv.

(Fra et brev, dateret 8. maj 1984, til Det Nationale Åndelige Råd i Brasilien) (72)

Betegnelsen "Mashriqu'l-Adhkár" er blevet brugt i Skrifterne for at beskrive forskellige ting: Vennernes samling til bøn ved daggry; en bygning, hvor denne aktivitet finder sted; den færdiggjorte institution Mashriqu'l-Adhkár med sine tilliggende bygninger; den centrale bygning i den institution, ofte beskrevet som "Andagtshuset" eller "Templet". Disse varianter kan alle ses som stadier eller aspekter, der betegner den gradvise indførelse af Bahá'u'lláhs koncept/begreb, som kundgjort i Kitáb-i-Aqdas. Til udviklingen af et Mashriqu'l-Adhkár er en række tiltag blevet sat i gang, og det er disse, hvortil de troende bør vie deres bestræbelser og opmærksomhed.

(Fra et personligt brev, dateret 20. april 1997, til en troende) (73)

Benævnelsen "Mashriqu'l-Adhkár" betegner, når den henviser til et Andagtshus, en bygning, i hvis centrum folk samles for at høre Guds Ord og for at tilbede Ham. Rundt om dette centrale Andagtshus er de tilliggende bygninger til Mashriqu'l-Adhkár, der udtrykker tilbedelse i form af tjeneste for menneskeheden.

(Fra et personligt brev, dateret 24. februar 1998, til en troende) (74)

Ved gennemførelsen af denne undersøgelse bør det noteres, at det er tilladt at bruge udvalgte citater fra De Hellige Skrifter som sangtekster, der skal akkompagneres af musiske kompositioner, og at gentage strofer eller ord. Det står en komponist frit for at bestemme den musikalske stil, på betingelse af, at han husker den åndelige forpligtelse til at behandle De Hellige Tekster med anstændighed, værdighed og ærbødighed

Derudover er der ingen indvendinger imod i sange at gentage vers fra bønner eller uddrag fra Skrifterne for at tilpasse dem de musiske krav.

Som forklaret ovenfor er ubetydelige ændringer i teksten tilladt, ligesom gentagelser af linjer i et kor eller korte udtryk som "Oh Gud, min Gud" for at tilpasses de musiske krav. Stykkets musikstil kan bestemmes af komponisten, forudsat at han eller hun husker på den åndelige forpligtelse til at behandle De Hellige Tekster med den sømmelighed, værdighed og ærbødighed, vi skylder dem.

(Fra et brev, dateret 14. februar 2001, til Det Nationale Åndelige Råd i Australien) (75)

Retfærdighedens Hus blev særligt opmuntret over at høre om den betydelige forøgelse i aktivitetsniveauet ved Templet, inklusiv det voksende antal kerneaktiviteter, der involverer deltagere fra det bredere samfund.... At bygge på dette fundament, et spørgsmål af central betydning, som jeres

Nationale Råd med alvor skal adressere, angår behovet for at fremme enhed i tankegang og formål blandt de troende med hensyn til måder at udvirke en endnu højere grad af sammenhæng mellem bestræbelserne ved Andagtshuset og arbejdet med udbredelse og konsolidering i Upolu området.

I hjertet af disse anstrengelser vil der være undervisningsaktiviteterne og processerne med samfundsopbygning, som finder sted ved Templet. Især bestræbelserne på at dele Troens grundlæggende læresætninger med besøgende og dem, der bor i nabolaget og at udstrække en invitation til dem til at tage del i studiegrupper, andagtsmøder, børneklasser og juniorgrupper, der afholdes på Tempelgrunden og i andre dele af området, vil have behov for at blive systematiseret og understøttet med de nødvendige menneskelige og finansielle ressourcer. Det kan også overvejes at udvikle et specielt program, der fokuserer på at dele en vision om Andagtshuset som det åndelige centrum for samfundet, og om den indflydelse, det kan udøve i den omgivende befolknings tilværelse – en vision af et Tempel for Samoas folk.

Det er Retfærdighedens Hus' brændende håb, at de organer og troende, der tjener i Upolu området, vil få styrke til fuldt ud at benytte sig af tilstedeværelsen af Andagtshuset i deres midte, idet de arbejder for at fremme vækstprocessen, og at midlerne til at tiltrække besøgende og styrke deres erfaring vil blive yderligere forfinet over tid. Som med andre aspekter af bahá'í samfundets liv vil denne bestræbelse i det store og hele påhvile de venner, der fungerer i en læringsproces for at sikre, at der konstant reflekteres over metoderne og aktiviteterne, og at de forbedres.

(Fra et brev dateret 27. december 2011 til
Det Nationale Åndelige Råd for Samoa)

(76)

Retfærdighedens Hus blev glad for at erfare, at diskussionerne blandt de troende om betydningen af et Mashriqu'l-Adhkár er ved at skabe stærke forbindelser med projektet og er ved at føre til en bredere deltagelse af bahá'ierne og deres venner i denne fælles stræben. En forøget bevidsthed blandt de troende i Columbia om betydningen af Andagtshuset har også affødt materielle bidrag fra dem; dette er endnu et tegn på deres åndelige engagement. Det er håbet, at denne begyndende reaktion vil blive opretholdt gennem hele projektet og nære et mønster med regelmæssige bidrag til Troens fonde.

(Fra et brev, dateret 10. december 2013, til
Det Nationale Åndelige Råd i Columbia)

(77)

Et Andagtshus er naturligvis en uadskillelig del af processen med samfundsopbygning, og dets konstruktion repræsenterer en vigtig milepæl i udviklingen af et samfund. Det er Retfærdighedens Hus' håb, at vennerne i ... gennem den iver og beslutsomhed, hvormed de forfølger Femårsplanens livsvigtige aktiviteter, vil fremskynde den dag, hvor tiden til at bygge et Mashriqu'l-Adhkár i jeres land vil være inde.

(Fra et personligt brev, dateret 12. december 2013, til en troende)

(78)

Eftersom der er en vision om, at Templets udformning vil ”harmonere naturligt med den lokale kultur og det daglige liv for de mennesker, som vil samles for at bede og meditere deri”, kunne vennerne desuden opmuntres til at frembringe nogle foreløbige ideer om dets fysiske udseende. Vi håber, at designet for Andagtshuset i sidste instans vil trække på elementer og symboler, som Kenyas folk naturligt identificerer sig med. Disse ideer, fremsendt til bygningskontoret, der snart skal oprettes, kunne indgå i det arkitektoniske resumé, der definerer kravene til projektet.

(Fra et brev, dateret 24. september 2014, til
Det Nationale Åndelige Råd i Kenya)

(79)

Med hensyn til jeres spørgsmål angående forskellen mellem kontinentale, nationale og lokale Andagtshuse, så begyndte oprettelsen af et Mashriqu'l-Adhkár med konstruktionen af et Tempel i forskellige regioner af verden. Efterhånden som de blev bygget, blev disse Andagtshuses rolle med at signalere Troens løfte og tilstedeværelse ofte fremhævet i et billedligt sprog. Beskytteren skrev, at et Mashriqu'l-Adhkár er et ”symbol på og en budbringer af Bahá'u'lláhs Verdensorden”, og ofte kaldes det første på et kontinent eller i en region et ”modertempel”. Retfærdighedens Hus skriver, når det refererer til påbegyndelsen på projekter med at konstruere nationale Andagtshuse, der er begyndt i Den Femte Epoke, og efter begyndelsen på konstruktionen i Chile af det sidste af de kontinentale Templer, at det ”skænker endnu et glædeligt bevis på Guds Tros indtrængen i samfundets muldjord.”

Ud over denne symbolske betydning er et Mashriqu'l-Adhkár en institution med kolossale praktiske muligheder. Visionen er, at hvor som helst der oprettes et råd, om det er lokalt eller nationalt, vil institutionerne Mashriqu'l-Adhkár og Hazíratu'l-Quds med tiden blive rejst. ”Fra et Mashriqu'l-Adhkár, forordnet som et andagtshus af Bahá'u'lláh i Kitáb-i-Aqdas,” skrev Shoghi Effendi, ”vil bahá'í samfundets repræsentanter, både lokale og nationale, sammen med medlemmerne af deres respektive samfund, når de dagligt samles inden for dets mure ved daggry, hente den nødvendige inspiration, der vil gøre dem i stand til, i løbet af deres dag-til-dag bestræbelser i Hazíratu'l-Quds – stedet for deres administrative aktiviteter – at udføre deres pligter og ansvar, som det sømmer sig for Hans Tros udvalgte forvaltere.”

Derudover skal et Andagtshus være et samfunds åndelige center og, sammen med dets tilliggende bygninger, der vil blive oprettet, bidrage til et blomstrende mønster i en fælles tilværelse. For øjeblikket tjener de første Andagtshuse på hvert kontinent som de nationale Templer for de lande, hvor de er lokaliseret, og de tjener også samfundene i deres nabolag og spiller en betydningsfuld rolle i lokale aktiviteter. Efterhånden som vækstprocessen udfolder sig, vil Templer i stadig højere grad blive rejst på de nationale og lokale niveauer, og meget vil blive lært om deres beskaffenhed, og om hvordan de bidrager til processen med at bygge samfund. De mange aspekter ved denne institutions funktion vil gradvist blive tydelige. Som Shoghi Effendi skrev: ”Intet undtagen institutionen Mashriqu'l-Adhkár kan på den mest passende måde tilvejebringe de væsentlige forudsætninger for bahá'í tilbedelse og tjeneste, der begge er så livsvigtige for verdens genrejsning.”

(Fra et personligt brev, dateret 26. januar 2015, til en troende)

(80)

Tekster, der bruges i sange og bliver fremført i Mashriqu'l-Adhkár, behøver ikke være begrænset til Skrifterne; det, der kræves, er snarere, at de er baseret på bahá'í tekster eller andre hellige skrifter og indeholder bahá'í temaer. Det bør noteres, at standarden for tekster, der bliver brugt i sange og fremføres, er ret forskellige fra de standarder for Skrifter og bønner, der læses eller synges i andagtsprogrammer i Andagtshuse. Der er derfor ingen indvendinger imod brugen af sange, baseret på 'Abdu'l-Bahás Skrifter og taler.

(Fra et brev, dateret 2. november 2015, til
Det Nationale Åndelige Råd i Australien)

(81)

Udvalgte bønner for Mashriqu'l-Adhkár fra 'Abdu'l-Bahás Skrifter

Oh Herre, min Gud! Bekræft dem i Din tjeneste! Styrk deres rygge når de bærer sten til opbygningen af Mashriqu'l-Adhkár! Oh herre, min Gud! Kast lys over disse retfærdiges ansigter med lyset, der skinner fra Dine mysteriers dæmringssted. I sandhed, Du er Den Mægtige og Den Uhindrede, og i sandhed, Du er Den Barmhjertige og Den Medfølende.

(Fra en Tavle – oversat fra arabisk)

(82)

Oh Gud, min Gud! Ringe, ydmyg og tårevædet vender jeg mit ansigt mod Din barmhjertigheds Kongerige og Dit riges udelelighed og bønfalder Dig inderligt ved Din enheds tærskel om at hjælpe Dine sande elskere med at give deres bidrag til opførelsen af et Mashriqu'l-Adhkár i dette land – at stråleglansen fra Hans lys må blive sendt ud i alle retninger fra denne bygning, og de glade råb, der lovpriser og ophøjer Dit navn, må blive opløftet ved morgen- og ved aftenstide og stige op mod Din himmelske Forsamling og Din alherlige Horisont.

Oh Herre, min Gud! Lad mig få lov at høre deres stemmers melodi og deres hjerters klage til trods for den store afstand, der adskiller dalens nærmeste side fra den ”fjernere side,”⁸⁰ for at min ånd må fryde sig, mit hjerte glæde sig, mine øjne blive trøstet, mit hele væsen skælve af fryd og min inderste essens blive fyldt med lyksalighed ved en sådan udstrømning af nåde, ved en sådan åbenbar glans.

Oh Herre, min Gud! Slå Dine velsignelsers døre op på vid gab for enhver sjæl, der rejser sig for at give gaver til denne ophøjede bygning, dette vidunderlige Bønnens Hus, dette lysets Daggrø.

I sandhed, Du er Den Almægtige, Den Stærke, Den Magtfulde, Den Blide, Den Nådige.

(Fra en Tavle – oversat fra arabisk)

(83)

Oh Gud, min Gud! Jeg bønfalder Dig med bankende hjerte og strømmende tårer om at hjælpe hvem, der end anvender sine kræfter på at rejse dette Hus og opføre denne bygning, hvori Dit navn bliver nævnt hver morgen og hver aften.

Oh Gud! Nedsend Din guddommelige vækst, på hvem der end bestræber sig på at tjene dette bygningsværk og gør sig umage for at rejse det blandt verdens slægter og religioner. Bekræft ham i enhver god gerning til at fremme menneskehedens velfærd. Åbn velstandens og rigelighedens døre for ham og gør ham til en arving til de skatte fra Kongeriget, som ikke går til grunde. Gør ham til et tegn på Dine gaver blandt folkeslagene, og styrk ham ved Din ædelmodigheds og gavmildheds hav, der bruser med bølger af Din nåde og gunst. I sandhed, Du er Den Højsindede, Den Barmhjertige, Den Gavmilde.

(Fra en Tavle – oversat fra arabisk)

(84)

⁸⁰ Koranen, 8:42

Oh Gud, min Gud! Oplys dine sande elskeres pander og støt dem med engleskarer af sikker triumf. Giv dem fast grund under fødderne på Din lige vej, og ud af Din ældgamle gavmildhed, åbn for dem Dine velsignelsers porte; for på Din sti opbruger de, hvad Du har skænket dem, idet de står vagt om Din Tro, sætter deres lid til deres ihukommelse af Dig, ofrer deres hjerter af kærlighed til Dig og tilbageholder ikke, hvad de besidder, i tilbedelse for Din Skønhed og i deres søgen efter måder at glæde Dig på.

Og min Herre! Bestem for dem en rigelig andel, en skæbnebestemt gengældelse og en sikker belønning.

Sandelig, Du er Opretholderen, Hjælperen, Den Højsindede, Den Gavmilde, Den Evtigt Givende.

(Selections from the Writings of 'Abdu'l-Bahá, no. 235)

(85)

Det fotografi, som du har sendt af Mashriq'u'l-Adhkár, er blevet modtaget. Det var en kilde til umådelig glæde, for priset være Gud, Guds elskede var samlet i Mashriq'u'l-Adhkár med ansigter glødende som lys, der oplyste den forsamling med lyset fra åndelige følelser.

Min Gud, min Elskede, mit hjertes Attrå! Disse er tjenere ved Din Helligheds Tærskel, som har kastet sig i støvet foran Din udelelige dør. De er trådt ind på Dæmringsstedet for Din pris og Dit lys' forsamling, tryglende Dig, ydmygt bønfaldende Din enheds Kongerige og inderligt bedende til Dig med deres hjerter trofast fæstet på Dig.

Oh min Herre! Godtag deres gerninger, samtal med dem i deres bønner, og inspirer dem med Dine mysteriers undere, at de må blive manifesteringerne af Din gavmildhed blandt Dine skabninger og skaren af Dine udvalgte blandt Dit folk. I sandhed, Du er Den Blide, Den Algavmilde, Den Højsindede, Den Barmhjertige, Den Alkærlige.

(Fra en Tavle – oversat fra arabisk og persisk)

(86)